

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .30.

21. YÜZYIL MASONLUĞU

رسول الله
ﷺ

HARUN YAHYA

Masonluk asırlardır tartışılan bir konudur.

Masonları birleştiren en önemli etken, inandıkları felsefedir. Ancak bu felsefe yanlıştır. Tamamen yanlış varsayımlara, yanlış teorilere dayanmaktadır. Masonluğun eleştirilmesi gereken asıl yönü de budur.

Hemen belirtmek gerekir ki, bu eleştiri sadece mason olmayan insanları bu konuda bilgilendirmek için değil, aynı zamanda masonları gerçeğe davet etmek için de gereklidir. Kuşkusuz her insan gibi masonların da düşünce özgürlüğü vardır ve diledikleri dünya görüşüne sahip olabilirler, bu görüşe göre yaşayabilirler. Bu onların en doğal hakkıdır. Ama onların yanlışlarını göstermek ve bunları eleştirmek de bir haktır ve elinizdeki kitapta bu yapılmıştır. Aynı ölçüden, masonluk konusuyla birlikte çoğu zaman -ilgili veya ilgisiz- gündeme gelen, Yahudiler ve Yahudilik konusunda da söz etmek gerekir. Yahudiler, Allah'ın bir dönem seçtiği, kendilerine pek çok peygamber gönderdiği bir millettir. Tarih boyunca pek çok zulüm ve hatta soykırım yaşamış, ama inançlarından taviz vermemişlerdir. Kuran'da Allah onları Hıristiyanlarla birlikte "Kitap Ehli" olarak tarif etmiştir ve Müslümanlara, Yahudilere karşı adaletli olmayı öğütlemiştir. İşte bu adaletin bir gereği, bir kısım Yahudilerin yanlış inançlarını ve yanlış işlerini eleştirmek, onlara da ilahi doğruları göstermektir. Yine de inandıkları ve diledikleri gibi yaşama hakları ise elbette kutsaldır. Bu kitap, bu yaklaşım içinde masonluğun kökenini, amaçlarını ve faaliyetlerini incelemekte, eleştirmekte ve yorumlamaktadır. Umarız, bu kitapta anlatılan önemli gerçekler, masonlar dahil pek çok insanın dünyaya çok daha bilinçli bakmalarına vesile olacaktır.

Bu kitabı okuduğunuzda, felsefi ekollerden gazete başlıklarına, rock müzik parçalarından siyasi söylemlere kadar pek çok farklı konuya daha farklı, daha derin bakacak, olayların ardındaki anlam ve amaçları daha iyi teşhis edebileceksiniz.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden önemli bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır. Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Yazarın eserlerinde evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımızı ulaştırılabilmesi ise zorunludur.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu-na şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .30.

21. YÜZYIL MASONLUĞU

HARUN YAHYA

Eylül, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi

yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesidir, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Çatalçeşme Sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul Tel: (0 212) 511 44 03

Baskı: Nesil Matbaacılık

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 8

TARİPAKÇILAR'DAN

ESKİ MİSİR'A 9

KABALA'NIN

İÇ YÜZÜ 25

HÜMANİZMİN PERDE

ARKASI 40

MATERYALİZMİN

PERDE ARKASI 52

EVİRİM TEORİSİNİN

PERDE ARKASI 66

MASONLARIN DİNE

KARŞI SAVAŞI 73

SONSÖZ..... 95

GİRİŞ

Elinizdeki kitapta incelenen konu, "masonluğun dine karşı verdiği savaşın tarihi" olarak da özetlenebilir. Kitabın ilerleyen bölümlerinde, Avrupa'yı dinden uzaklaştıran, bunun yerine materyalist felsefenin hakimiyeti altında yeni bir düzen kuran ve sonra da bu düzeni Avrupa dışındaki diğer coğrafyalara ihraç etmeye kalkan masonluğun gerçek hikayesi anlatılacaktır. Masonluğun bu düzeni kurmak ve korumak için hangi yöntemleri kullandığı da ortaya çıkarılacaktır.

Dahası, masonluğun gerçek felsefesi gözler önüne serilecektir. Masonların, "insan sevgisi", "akıl ve bilim yolu" gibi olumlu kavramlarla kamufle ettikleri din-karşıtı materyalist felsefeleri açıklanacak, bunun geçersizliği ve gerçek kökenleri üzerinde durulacaktır.

TAPINAKÇILAR'DAN ESKİ MİSİR'A

HAÇLILAR

Masonluğun tarihini inceleyen uzmanların çoğunun ortak görüşü, örgütün tarihinin Haçlı Seferleri'ne kadar uzandığıdır. Elbette ki masonluk resmi olarak 18. yüzyılın başlarında İngiltere'de kurulmuş ve tanımlanmıştır, ama aslında örgütün arka planı, belirttiğimiz gibi Haçlı Seferleri'ne, yani 12. yüzyıla dayanmaktadır. Bu eski hikayenin odak noktası ise, "**Tapınak Şövalyeleri**" (Templar Knights) veya kısaca "**Tapınakçılar**" (Templars) olarak bilinen bir Haçlı tarikatıdır.

Haçlı Seferleri her ne kadar Hıristiyan inancının bir ürünü olarak anlaşılabilirse de, aslında temeli maddi çıkarlara dayanan savaşlardır. Avrupa'nın büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşadığı bir devirde, Doğu'nun ve özellikle de Ortadoğu'daki Müslümanların refah ve zenginliği, Avrupalıları cezbetmiştir. Bu motivasyonun, Hıristiyanlığın dini sembolleriyle süslenmesi sonucunda, dini görünümlü, fakat gerçekte dünyevi amaçlara yönelik bir "Haçlı" düşüncesi doğmuştur. Hıristiyanların daha önceki devirlerde temelde barışçı bir siyaset izlerken, ani bir dönüşle savaşçılığa eğilim göstermelerinin nedeni budur.

Haçlı Seferleri'ni başlatan kişi, Papa II. Urban'dı. 1095 yılında topladığı Clermon Konseyi ile, o zamana kadar Hıristiyan dünyasında hakim olan barışçıl doktrini değiştirdi ve "kutsal toprakların Müslümanların elinden kurtarılması amacıyla" bir kutsal savaş çağrısında

bulundu. Ardından, hem profesyonel savaşçıların hem de on binlerce sıradan insanın katıldığı dev bir "Haçlı Ordusu" oluştu.

Tarihçiler Papa II. Urban'ın bu girişiminde, kendisine rakip olan bir diğer papa adayını gölgede bırakabilme isteğinin rol oynadığını düşünürler. Papa'nın çağrısına heyecanla tabi olan Avrupalı krallar, prensler, aristokratlar veya diğer insanlar da aslında temelde dünyevi niyetlerle bu savaş çağrısını kabullenmişlerdi. "Fransız şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmeyi hayal etmiş... çok sayıdaki yoksul insan, sadece normal yaşamlarının zorluklarından kaçabilmek için sefere katılmıştı."¹ Nitekim bu aç gözlü kitle, yol boyunca pek çok Müslümanı -ve hatta Yahudiyi- sırf "altın ve mücevher bulma" hayaliyle öldürdü. Hatta Haçlılar, öldürdükleri insanların karınlarını deşerek, "ölmeden önce yuttuklarına" inandıkları altın ve değerli taşları araştırıyorlardı. Haçlıların maddi hırısı o kadar büyüktü ki, VI. Haçlı Seferi'nde Hıristiyan Konstantinapolis'i (yani İstanbul'u) dahi yağmalamaktan çekinmemişler, Ayasofya'daki Hıristiyan fresklerinin altın kaplamalarını sökmüşlerdi.

İşte kendilerine "Haçlılar" denen bu güruh, pek çok yeri yakıp-yıktıktan, pek çok Müslümanı kılıçtan geçirdikten sonra 1099 yılında Kudüs'e vardı. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Bir tarihçinin ifadesiyle "Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya kadın, hepsini katlettiler."² Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görölmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamları-

mızın bazıları -ki bunlar en merhametlileriydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.³

Haçlı Ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.⁴ Haçlılar, Kudüs'ü kendilerine başkent yaptılar ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdular.

Bu tarihten sonra Haçlıların Ortadoğu'da tutunabilme mücadelesi başladı. Kurdukları devleti ayakta tutabilmek için örgütlenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle daha önce benzeri bulunmayan "askeri tarikatlar" kuruldu. Bu tarikatların üyeleri, Avrupa'dan Filistin'e göç edip, burada bir tür manastır hayatı yaşıyor, bir yandan da Müslümanlara karşı savaşmak üzere askeri eğitim görüyorlardı.

İşte bu tarikatlardan biri, diğerlerinden farklı bir yol tuttu. Ve tarihin akışına etki edecek bir değişim yaşadı. Bu tarikat, "**Tapınakçılar**" tarikatıydı.

TAPINAKÇILAR

Tapınakçılar ya da tam adıyla "**İsa'nın ve Süleyman Tapınağı'nın Fakir Askerleri**" adlı tarikat 1118 yılında, yani Kudüs'ün Haçlılar tarafından ele geçirilmesinden yaklaşık 20 yıl sonra kuruldu. Tarikatı kuranlar, **Hugh des Payens ve Godfrey of St. Omer** adlı iki Fransız şövalyesiydi. İlk başta 9 kişiden oluşan tarikat giderek büyüdü. Kendilerine "Süleyman Tapınağı" ile ilgili bir isim verilmesinin nedeni, üs olarak seçtikleri yerin, bu yıkık tapınağın yeri olan "tapınak tepesi" olmasıydı. Bu yer aynı zamanda Mescid-i Aksa'nın da bulunduğu yerdi.

Tapınakçılar kendilerini "yoksul askerler" olarak tanımlamışlardı, ancak kısa sürede zenginleştiler. Avrupa'dan Filistin'e gelen Hıristiyan hacıların yolculukları tamamen bu tarikatın kontrolündeydi ve hacılardan topladıkları paralarla büyük bir servetin sahibi oldular. Dahası, ilk kez "bankacılık" benzeri bir çek-senet sistemi kurdular. Hatta BBC yorumcuları Michael Baigent ve Richard Leigh'e göre bir tür Ortaçağ kapitalizmi oluşturmuşlar ve faiz işleterek "modern bankacılığa öncülük" etmişlerdi.⁵

Tapınakçılar Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı saldırılarının ve katliamlarının da baş sorumlularındandı. Nitekim bu nedenle, Haçlı Ordularını 1187 yılındaki Hittin Savaşı'nda yenilgiye uğratan ve ardından Kudüs'ü kurtaran büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi, Hıristiyanların büyük bölümünü bağışlamasına rağmen, Tapınakçılar'ı işledikleri katliamlara bir karşılık olmak üzere idam ettirmişti. Kudüs'ü kaybetmelerine ve pek çok kayıp vermelerine rağmen Tapınakçılar varlıklarını sürdürdüler. Filistin'deki Hıristiyan varlıklarının giderek kü-

çölmesine rağmen, Avrupa'daki güçlerini artırarak başta Fransa olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde "devlet içinde devlet" oldular.

Bu siyasi güç, kuşkusuz Avrupa'daki kralları rahatsız ediyordu. Ancak sadece kralları değil, aynı zamanda din adamlarını da rahatsız eden bir başka özelliği daha vardı Tapınakçılar'ın: Tarikatın giderek Hıristiyan inancından koptuğu, Kudüs'teki varlığı sırasında garip bazı mistik öğretiler benimsediği, bu öğretiler gereğince tuhaf ayinler düzenlediği söylentileri yayılıyordu.

**Kiliseden kaçan Tapınakçılar'ı himayesi altına alan
İskoçya Kralı Robert Bruce.**

Ve sonunda 1307 yılında, Fransa Kralı Philip le Bel ve Papa V. Clement'in ortak bir kararı ile tarikat hakkında tutuklama kararı çıktı. Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçmayı başardıysa da çoğu yakalandı. Bunun ardından uzun bir sorgu ve yargı dönemi başladı. Ve çoğu, gerçekten "sapkın" olduklarını, Hıristiyan inancını terk ettiklerini, ayinlerinde Hz. İsa'ya hakaretler ettiklerini kabul ettiler. Sonunda, Tapınakçılar'ın "büyük üstad" adını verdikleri liderleri, en başta da en büyük üstad Jacques de Molay, 1314 yılında Kilise ve Kral'ın onayı ile idam edildiler. Çoğu hapse mahkum edildi. Tarikat dağıtıldı ve resmi olarak tarihten silindi.

Ancak tarikatın "resmi" olarak yok olması, fiilen gerçekten yok olduğu anlamına gelmiyordu. Öncelikle, 1307 yılındaki ani tutuklama sırasında Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçıp izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı. Çeşitli tarihsel kayıtlarla da desteklenen bir teze göre, bu kaçak Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü, 14. yüzyıl Avrupası'nda Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan yegane Krallığa, yani İskoçya'ya sığındılar. İskoç Kralı Robert Bruce'un himayesi altında yeniden örgütlendiler. Bir süre sonra da, varlıklarını sürdürmek için iyi bir kamuflej yöntemi buldular: Ortaçağ'da Britanya Adasındaki en önemli "sivil toplum örgütü" olan duvarcı loncalarına sızdılar ve bir süre sonra da bu locaları tamamen ele geçirdiler.⁶

Duvarcı loncaları, modern çağın başlarında adlarını değiştirdiler ve "mason locaları"na dönüştüler. (Mason kelimesinin sözlük anlamı, "duvarcı ustası"dır.) Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti ise, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya sığınan Tapınakçılar'dan miras kalmıştı. Nite-

kim İskoç Riti'nin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen ünvanlardı. Bugün de hala öyledir.

Kısacası, Tapınakçılar yok olmamışlar ve sahip oldukları felsefe, inanç ve ritüelleri masonluk çatısı altında sürdürmüşlerdir. Bu tez, bugün mason ya da mason olmayan pek çok Batılı tarihçi tarafından kabul görür. Tezi ispatlayan çok sayıda tarihsel kanıt vardır. *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda bu kanıtlar detaylı olarak incelenmiştir.

Masonluğun kökeninin Tapınakçılar'a dayandığı tezi, Türk masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak yayınladıkları dergilerde de sık sık belirtilir. Masonlar, bu konuda oldukça açık sözlüdürler. Türk masonların kendi üyelerine mahsus yayınlarından biri olan *Mimar Sinan* dergisinde, Tapınakçı (Templier) tarikatı ile masonluk arasındaki ilişki şöyle açıklanmaktadır:

Kilise'nin baskısıyla, Fransa Kralı'nın, 1312 yılında, Templier Tarikatını kapatması ve mallarını Kudüs'teki Saint Jean şövalyelerine vermesi ile Templier'lerin etkinliği ortadan kalkmadı. Bunların büyük bir çoğunluğu o zaman çalışmakta olan Avrupa'daki mason localarına sığındılar. Templier'lerin başkanı Mabeignac ise çevresindeki bir grup Templier ile, İskoç duvarcısı kılığında ve Mac Benach takma adıyla İskoçya'ya sığındı. İskoç kralı Robert Bruce onları çok iyi karşıladı ve İskoçya'daki mason locaları üzerinde büyük bir etkinliğe sahip olmalarını sağladı, bunun sonucunda, İskoç locaları hem mesleki hem de düşünsel açıdan büyük bir aşama kazandılar. Mac

Benach sözcüğü bugün bile masonlarca saygı ile kullanılır. Templier mirasının sahibi İskoç Masonları, Fransa'ya çok yıllar sonra bu mirası iade ettiler ve bugün İskoç usulü olarak bilinen ritin temelini Fransa'da attılar.⁷

Sonuçta, masonluğun kökeninin Tapınakçı tarikatına kadar uzandığı, masonların bu tarikatın felsefesini yaşattıkları açık bir gerçektir. Bunu kendileri de kabul etmektedirler. Ama kuşkusuz önemli olan, bu felsefenin ne olduğudur. Tapınakçılar neden Hıristiyanlıktan çıkıp "sapkın" bir tarikat olmuşlardır? Onları buna iten nedir? Kudüs'te büyük bir değişim yaşamalarına sebep olan şey nedir? Edindikleri bu felsefenin, masonluk aracılığıyla, dünya üzerindeki etkisi ne olmuştur?

TAPINAKÇILAR VE KABALA

Her ikisi de mason olan İngiliz yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında masonluğun kökeni hakkında önemli gerçekler açıklarlar. Yazarlara göre masonluğun Tapınakçılar'ın bir devamı olduğu açık bir gerçektir. Ancak bunun da ötesinde araştırdıkları konu, Tapınakçılar'ın kökeninin ne olduğudur.

Yazarların tezine göre, Tapınakçılar Kudüs'te buldukları dönemde gerçekten de büyük bir değişim yaşamışlar, Hıristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdir. Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nda "keşfettikleri bir giz" yatar. Zaten Tapınakçılar'ın Kudüs'teki asıl hedefleri, Süleyman Tapınağı'nın harabelerini araştırmak olmuştur. Yazarlar, Tapınakçılar'ın "Filistin'e giden Hıristiyan hacıları korumak" şeklin-

deki görüntüsünün sadece bir kılıf olarak kullanıldığını, tarikatın asıl hedefinin çok daha farklı olduğunu şöyle açıklarlar:

*Tapınakçılar'ın kurucularının herhangi bir zaman hacılara koruma sağladıklarına dair hiçbir kanıt yoktur, ama öte yandan Herod Tapınağı'nın (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmiş hali) yıkıntıları altında yoğun araştırma kazıları yaptıklarına dair son derece ikna edici kanıtlar buluyoruz.*⁸

Bu konuda kanıtlar bulan yegane araştırmacılar *The Hiram Key* kitabının yazarları değildir. Fransız tarihçi Gaetan Delaforge şu benzer yorumu yapmaktadır:

*(Tapınakçılar tarikatını kuran) Dokuz şövalyenin gerçek amacı, Yahudiliğin ve Eski Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntılar ve yazıları bulabilmek için bölgede araştırma yapmaktır.*⁹

19. yüzyılın sonlarında Kudüs'te arkeolojik bir çalışma yürüten İngiliz Kraliyet araştırmacısı Charles Wilson da, Tapınakçılar'ın Kudüs Tapınağı'nın kalıntılarını araştırmak için oraya gittikleri kanısına varmıştır. Wilson, Tapınak'ın temellerinin altında bazı araştırma ve kazı izlerine rastlamış ve incelemeleri sonucunda bunların Tapınakçılar'a ait araçlar olduğunu belirlemiştir. Söz konusu araçlar halen Tapınakçılar hakkında büyük bir arşive sahip olan İskoçyalı Robert Brydon'un koleksiyonundadır.¹⁰

The Hiram Key kitabının yazarları, Tapınakçılar'ın bu araştırmalarının sonuçsuz kalmadığını, bu tarikatın gerçekten de Kudüs'te, "dünya görüşlerini değiştiren" önemli bir şeyler bulduklarını yazmaktadırlar. Pek çok

araştırmacı da aynı kanıdadır. Tapınakçılar'ın Hıristiyan bir dünyada doğmalarına, Hıristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hıristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve felsefeye bağlanmalarına neden olan, onları sapkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yönelten bir "kaynak" olmalıdır.

İşte bu kaynak, pek çok tarihçinin ortak görüşüyle, Kabala'dır.

Kabala, kelime anlamıyla "sözlü gelenek" demektir. Ansiklopedilerde veya sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik (batını) bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'ın ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretilerdir. Ancak konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, karşımıza daha farklı gerçekler çıkmaktadır. Bu gerçeklerin bizi ulaştırdığı sonuç ise, Kabala'nın, Yahudiliğin temeli olan Tevrat'tan da önce var olan, Tevrat'ın vahyedilmesinden sonra Yahudiliğin içinde yayılan, "pagan" yani putperest kökenli bir öğreti olduğudur.

Kabala hakkındaki bu ilginç gerçeği, yine ilginç bir kaynak, Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?* adlı kitabında şöyle anlatır:

Ne zaman doğmuş ve nasıl gelişmiş olduğu tam ve kesin bir şekilde bilinmeyen Kabala, özellikle Yahudi dini ile bağlantılı olmak üzere, metafizik nitelikli, kendine özgü bir ezoterik sistemi olan bir gizemci felsefenin genel adıdır. Yahudi gizemciliği olarak benimsenmekle birlikte, içerdiği öğelerden birçoğu, aslında Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir.¹¹

Fransız tarihçi Gougenot des Mousseaux da, Kabala'nın aslında Yahudilikten daha eski olduğunu belirtmektedir.¹²

Yahudi tarihçi Theodore Reinach ise, Kabala'yı "Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir" olarak tarif eder. Salomon Reinach ise Kabala'yı "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak tanımlamaktadır.¹³

Kabala'nın "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak görülmesinin nedeni, bu öğretinin büyük ölçüde "büyü" ile ilgili olmasıdır. Kabala, binlerce yıldır hemen her türlü büyü ritüelinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Kabala ile uğraşan hahamların büyü gücüne sahip olduğuna inanılmıştır. Yahudi olmayan pek çok insan da Kabala'nın gizeminden etkilenmiş, bu öğretiyi kullanarak büyü ile uğraşmıştır. Ortaçağ'ın sonlarında Avrupa'yı saran, özellikle simyacılar tarafından benimsenen batını (ezoterik) çalışmaların kökeninde de Kabala'nın büyük rolü vardır.

İşte garip olan nokta da buradadır: Yahudilik, Tevrat'ın Hz. Musa'ya vahyedilmesi ile doğmuş İlahi bir dindir. Ama bu dinin içinde, din tarafından yasaklanan büyücülüğü temel uğraşı olarak benimseyen Kabala adlı bir öğreti bulunmaktadır. Bu durum, üstte aktardığımız yorumları doğrulamakta, yani Kabala'nın aslında Yahudiliğe dışarıdan giren bir unsur olduğunu göstermektedir.

Peki nedir bu unsurun kaynağı?

Yahudi tarihçi Fabre d'Olivet bu soruya "Eski Mısır" cevabını verir. Fabre d'Olivet'e göre, Kabala'nın kökeni Eski Mısır'a uzanmaktadır. Kabala, İsrailoğulları'nın bazı liderlerinin Eski Mısır'dan öğrendikleri, sonra da nesil-

den nesilden aktardıkları sözlü bir gelenektir.¹⁴

Bu nedenle, bu kitapta inceleyeceğimiz Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin tam kökenini bulmak için, Eski Mısır'a bakmak gerekmektedir.

Eski Mısır'ın Büyücüleri

Firavunlar ülkesi Eski Mısır, dünya tarihinin bilinen en eski uygarlıklarından biridir. Aynı zamanda en baskıcı uygarlıklardan biri olarak kabul edilir. Eski Mısır'ın günümüze ulaşmış olan görkemli yapıları, yani piramitler, sfenksler veya obeliskler, yüz binlerce köle işçinin yıllar boyunca kırbaç ve açlık tehdidiyle ölesiye çalıştırılmalarıyla inşa edilmiştir. Mısır'ın mutlak hakimleri olan Firavunlar, kendilerini "ilah" olarak göstermiş ve tebalarının kendilerine tapınmasını istemişlerdir.

Eski Mısır hakkında bize bilgi ulaştıran kaynakların birisi, elbette Eski Mısır'ın kendi yazıtlarıdır. 19. yüzyılda ele geçen bu yazıtlar, aynı dönemde uzun çalışmalar sonucunda Mısır alfabesinin çözülmesiyle anlaşılmış ve Mısır tarihi hakkında pek çok bilgi ortaya çıkmıştır. Ancak bu yazıtlar, Mısır'ın resmi tarihçileri tarafından yazıldığı için, temelde bu medeniyeti övmeye yönelik taraflı yorumlarla doludur.

Bize bu konuda en doğru bilgiyi ulaştıran kaynak ise, elbette, Mısır hakkında detaylı bilgiler verilen Kuran-ı Kerim'dir.

Allah Kuran'da Hz. Musa kıssasında Mısır'daki sistem hakkında da önemli bilgiler verir. Ayetlerde açıklandığı gibi, Mısır'da iki önemli güç odağı bulunmaktadır: Firavun ve onunla birlikte söz sahibi olan yönetici kadro. Bu kadro çoğu zaman Firavun üzerinde önemli bir güce sa-

hiptir. Firavun onlara danışır ve zaman zaman onların telkinlerine göre hareket eder. Aşağıdaki ayetler, bu yönetici kadronun Firavun üzerindeki etkisine işaret etmektedir:

Musa dedi ki: "Ey Firavun, gerçekten, ben alemlerin Rabbinden (gönderilme) bir elçiyim."

"Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak gerçeği söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğullarını benimle gönder."

(Firavun) Dedi ki: "Eğer gerçekten bir ayet getirmişsen ve doğru sözlülerden isen, bu durumda onu getir (bakalım)."

Böylelikle (Musa) asasını fırlatınca, anında apaçık bir ejderha oluverdi.

(Bir de) Elini sıyırdı, o da anında bakanlara bembeyaz (görünüverdi).

Firavun kavminin önde gelenleri dediler ki: "Bu gerçekten bilgin bir büyücüdür.";

"Sizi topraklarınızdan sürüp-çıkarmak istiyor. Bu durumda ne buyuruyorsunuz?"

Dediler ki: "Onu ve kardeşini şimdilik bekletiver, şehirlere de toplayıcılar yolla";

"Bütün bilgin büyücüleri sana getirsinler." (Araf Suresi, 104-112)

Dikkat edilirse, ayetlerde, Firavun'a akıl veren, onu Hz. Musa'ya karşı kışkırtan ve yöntemler gösteren bir kadrodan söz edilmektedir. Mısır tarihinin kayıtlarına baktığımızda, bu "kadro"nun iki temel unsuru olduğu görülür: Ordu ve rahipler.

Ordunun neden önemli olduğunu açıklamaya gerek yoktur; Firavun rejiminin temel fiziki gücünü oluşturur.

Ancak rahiplerin durumuna biraz daha yakından bakmak gerekir. Eski Mısır'daki rahipler, Kuran'da "büyücüler" olarak bahsedilen sınıftır. Firavun rejiminin "fikri dayanağını" oluşturmuşlardır. Kendilerinde özel bir güç ve gizli bir ilim olduğuna inanmışlar, Mısır halkını bu otorite ile etkilemiş ve Firavun yönetimine olan bağlılıklarını sağlamışlardır. Mısır kayıtlarında "Amon rahipleri" olarak bilinen bu sınıf, astronomi, matematik, geometri gibi konuların yanında, büyücülük ve kahinlik gibi batıl inanışlar üzerine yoğunlaşmıştır.

Eski Mısır'daki söz konusu rahipler sınıfı, kendi içine kapalı ve özel bir ilme sahip olan (veya olduğunu düşünen) bir tarikattır ve bu gibi örgütlenmelere "ezoterik" örgütler denir. Türk masonlarının kendilerine özgü yayınlarından biri olan Mason dergisinde, masonluğun kökeninin bu gibi ezoterik tarikatlar olduğu anlatılır ve özellikle Eski Mısır rahiplerinden bahsedilir:

İnsanlarda düşünce geliştikçe bilim artmış, bilim arttıkça da ezoterik sistem içeriğinde saklamaların konuları genişlemiştir. Bu gelişme içinde, aslında Doğu'da Çin ve Tibet'te başlayarak Hindistan kanalıyla Mezopotamya ve Mısır'a geçmiş olan ezoterik uygulama, oralarda binlerce yıl sürmüş ve özellikle Mısır'da esas egemen güçler olan rahiplerin bilgilerinin temelini oluşturmuştur.¹⁵

Peki Eski Mısır rahiplerinin ezoterik felsefesinin günümüz masonlarıyla nasıl bir ilişkisi olabilir? Binlerce yıl önce yıkılmış olan -ve Kuran'da inkara dayalı bir sistemin klasik modeli olarak anlatılan- Eski Mısır'ın günümüze yansımaları var mıdır?

Bu sorunun cevabını bulmak için, Eski Mısır rahiple-

rinin evrenin ve yaşamın kökeni hakkındaki inançlarına bakmak gerekir.

Eskî Mısır'ın Materyalist Evrim İnanççı

İngiliz mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında Eski Mısır'ın masonluğun kökeninde çok önemli bir yeri olduğunu anlatırlar. Yazarlara göre Eski Mısır'dan çağdaş masonlara miras kalan en önemli düşünce ise, "kendi kendine var olan ve rastlantılarla evrimleşen evren" fikridir. Bu ilginç gerçeği şöyle açıklamaktadırlar:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma "Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerlerin tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.¹⁶

Dikkat edilirse burada anlatılan inanç, günümüzde materyalist felsefe tarafından savunulan ve "evrim teorisi", "kaos teorisi", "maddenin öz örgütlenmesi" gibi terimlerle bilim dünyasının gündeminde tutulan görüşlerle tam bir uyum içindedir. Nitekim Knight ve Lomas da üstteki satırların ardından konuya şöyle devam etmektedirler:

Şaşırtıcıdır ki, bu yaratılış tarifi, günümüzde modern bilim tarafından kabul edilen görüşle, özellikle de karmaşık dizaynların tamamen evrimleşerek ve matematiksel olarak kendini tekrarlayarak düzensiz yapılardan çıkabileceğini savunan "kaos teorisi" ile kusursuz bir uyum içindedir.¹⁷

Knight ve Lomas, Eski Mısır inançlarının "modern bilim" ile uyum içinde olduğu iddiasındadırlar, ancak aslında "modern bilim" derken kast ettikleri, başta vurguladığımız gibi, evrim teorisi veya kaos teorisi gibi materyalist kuramlardır. Bu kuramlar, her ne kadar hiçbir bilimsel dayanakları olmasa da, son iki yüzyıldır zorla bilime empoze edilmekte, bilim tarafından desteklenen görüşler gibi sunulmaktadır. (Bu kuramları bilim dünyasına empoze edenlerin kimler olduğunu ise ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.)

Kuşkusuz şu ana kadar anlatılanlar anlamlı bir tablo oluşturmaktadır. Eski Mısır'ın büyücülerinin felsefesinin hala canlı olması ve bu canlılığı günümüze taşınmasında etkili olmuş bir zincirin (Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin) izlerinin bulunması, bir rastlantı değildir.

Acaba gerçekten de 18. yüzyıldan bu yana dünya tarihine damgasını vuran, devrimler, felsefeler ve sistemler kuran masonluk, Eski Mısır büyücülerinden gelen bir felsefenin mi mirasçısıdır?

Bu sorunun cevabının daha açık ortaya çıkması için, buraya kadar kısaca özetlediğimiz tarihsel akışı biraz daha yakından incelemek gerekmektedir.

KABALA'NIN İÇ YÜZÜ

Exodus" kelimesi "çıkış" anlamına gelir ve aynı zamanda Tevrat'ın 2. kitabının başlığını oluşturur. Bu kitapta, İsrailoğulları'nın Hz. Musa önderliğinde Mısır'dan çıkarak Firavun zulmünden kurtulmaları anlatılır. Firavun, köle olarak çalıştırdığı İsrailoğulları'nı serbest bırakmaya yanaşmamış, ancak Allah'ın Hz. Musa'ya verdiği mucizeler ve Firavun kavmine gönderdiği felaketler karşısında zayıf düşmüş, İsrailoğulları da bu sayede toplanıp Mısır'dan bir gecede topluca göçe başlamışlardır. Ardından Firavun'un saldırısı gelmiş ve Allah Hz. Musa'ya verdiği mucizelerle İsrailoğulları'nı kurtarmıştır.

Ancak Mısır'dan çıkış vakasını bize en doğru şekilde anlatan kaynak, Kuran-ı Kerim'dir. Çünkü Tevrat, Hz. Musa'ya vahyedilmesinden sonra pek çok tahrifata uğramıştır. Nitekim Tevrat'ın beş kitabı (Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye) arasında pek çok çelişki bulunması buna dair önemli bir kanıttır. Bu beş kitabın sonuncusu olan Tesniye'nin sonlarında Hz. Musa'nın ölümü ve gömülmesinin anlatılması ise, bu kitapların Hz. Musa'nın vefatından sonra ilavelere uğratıldığının açık ve tartışılmaz bir ispatıdır.

Eskî Mısır'dan Kabala'ya

İsrailoğulları henüz Hz. Musa hayatta iken dahi Eski Mısır'da gördükleri putların benzerlerini yapıp onlara tapınmaya başlamışken, Hz. Musa'nın vefatının ardından

daha ileri sapmalara kaymaları zor olmamıştır. Kuşkusuz tüm Yahudiler için aynı şey söylenemez, ama aralarından bazıları Mısır'ın putperest kültürünü yaşatmış, dahası bu kültürün temelini oluşturan Mısır rahiplerinin (Firavun büyücülerinin) öğretilerini sürdürmüş, bu öğretileri Yahudiliğin içine sokarak onu tahrif etmişlerdir.

Eski Mısır'dan Yahudiliğe devrolunan öğreti, Kabela'dır. Kabala da, aynı Mısır rahiplerinin sistemi gibi, ezoterik bir öğreti olarak yayılmış ve yine Mısır rahipleri gibi temelde büyü ile ilgilenmiştir. Kabala'nın dikkat çekici bir yönü ise, Tevrat'taki yaratılış anlatımından çok farklı bir anlatım içermesi, Eski Mısır'ın maddenin sürekliliğine dayalı materyalist görüşünü korumasıdır. Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer bu konuda şunları yazmaktadır:

Yahudilerin bir kısmı, Eski Mısır'daki ve Mezopotamya'daki pagan (putperest) toplumların kültürlerinden etkilenerek Allah'ın kendilerine yol gösterici olarak indirdiği Tevrat'tan yüz çevirdiler ve çeşitli maddi varlıklara tapmaya başladılar. Üstte, güneşe tapan pagan toplumlara ait bir tapınak

Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir. Kabala'nın en önemli bölümü, evrenin oluşturulmasına ilişkin kuramıdır. Bu kuram, teist dinlerde benimsenen yaratılış öyküsünden pek farklıdır. Kabala'ya göre, yaratılışın başlangıcında, "daireler" ya da "yörüngeler" anlamına gelen ve SEFIROT olarak anılan, hem özdeksel (maddi) hem de tinsel (manevi) nitelikli oluşumlar doğmuştur. Bunların toplam sayısı 32'dir; ilk onu Güneş Sistemi'ni, diğerleri ise uzaydaki öteki yıldız kümelerini temsil ederler. Kabala'nın bu özelliği, eski astrolojik inanç sistemleriyle yakın bir bağlantısının bulunduğunu ortaya koyar... Böylece Kabala, Yahudi dininden bir haylice uzaklaşır; Doğu'nun eski gizemci inanç sistemleriyle... çok daha bağdaşır.¹⁸

Eski Mısır'ın materyalist, büyüye dayalı ezoterik öğretilerini devralan Yahudiler, Tevrat'ın bu konudaki yasaklamalarını tamamen göz ardı ederek, diğer putperest kavimlerin büyü ritüellerini de benimsemişler ve böylece Kabala Yahudiliğin içinde ama Tevrat'a muhalif bir mistik öğreti olarak gelişmiştir. İngiliz yazar Nesta H. Webster "Ancient Secret Tradition" (Antik Gizli Gelenek) adlı makalesinde, bu konuyu şöyle açıklar:

Büyücülük, bildiğimiz kadarıyla, Filistin'in İsrailoğulları tarafından işgal edilmesinden önce, Kenanlılar tarafından uygulanıyordu. Mısır, Hindistan ve Yunanistan da kendi kahinlerine ve büyücülerine sahipti. Musa Yasası'nda (Tevrat'ta) büyücülük aleyhinde yapılmış lanetlemelere karşı, Yahudiler, bu uyarıları göz ardı ederek, bu

öğretiye kendilerini bulaştırdılar ve sahip oldukları kutsal geleneği, diğer ırklardan aldıkları büyüsel düşüncelerle karıştırdılar. Aynı zamanda Yahudi Kabalası'nın spekülasyon yönü, Perslerin büyücülüğünden, neo-Platonizm'den ve yeni Pisagorculuk'tan etkilendi. Dolayısıyla, Kabala karşıtlarının, Kabala'nın saf bir Yahudi kökenden gelmediği şeklindeki itirazlarının haklı temeli vardır.¹⁹

Kuran'da bu konuya işaret eden bir ayet bulunmaktadır. Allah, İsrailoğulları'nın, kendi dinlerinin dışındaki kaynaklardan şeytani büyü öğretileri öğrendiklerini şöyle haber vermektedir:

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi, ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme" demedikçe hiç kimseye öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 102)

Ayette bazı Yahudilerin, ahirette kayba uğrayacaklarını bilmelerine rağmen, büyü öğrendikleri ve uyguladıkları haber verilmektedir. Yine ayetteki ifadeyle, söz konusu Yahudiler, bu şekilde Allah'ın kendilerine indirdiği

şeriatıtan sapmış ve putperestlerin kültürüne (büyü öğretilerine) özenerek "kendi nefislerini satmış", yani imandan vazgeçmişlerdir.

Bu ayette haber verilen gerçek, Yahudi tarihindeki önemli bir mücadelenin de ana hatlarını göstermektedir. Bu mücadele, Allah'ın Yahudilere gönderdiği peygamberler ve bu peygamberlere itaat eden mümin Yahudiler ile, Allah'ın emirlerine isyan eden, çevrelerindeki putperest kavimlere özenerek Allah'ın şeriatı yerine onların inanç ve kültürlerine eğilim gösteren sapkın Yahudiler arasındadır.

TEVRAT'A EKLENEN PAGAN ÖĞRETİLER

İlginçtir ki, sapkın Yahudilerin suçları, bizzat Yahudilerin kutsal kitabı olan Eski Ahit'in içinde de kimi zaman belirtilir. Eski Ahit'in bir tür tarih kitabı niteliğindeki kısımlarından biri olan Nehemya'da, Yahudilerin işledikleri suçu itiraf edip tevbe edişleri şöyle anlatılır:

Ve İsrail zürriyeti bütün ecnebilerden ayrıldılar ve durup suçlarını ve atalarının fesatlarını itiraf ettiler. Ve oldukları yerde ayağa kalktılar ve günün dörtte birinde Allahları RABBİN şeriat kitabından okudular; ve dörtte birinde suçlarını itiraf edip Allahları Rabbe secde kıldılar. Ve Yesua ve Bani, Kadmiel Sebanya, Bunni, Serebya, Bani ve Kenani, Levililer merdiveni üzerinde ayağa kalkıp yüksek sesle Allahları Rabbe feryat ettiler...

(Dediler ki): Atalarımız... itaatsizlik ettiler ve sana karşı âsi oldular ve senin şeriatini arkalarına attılar ve onları sana döndürmek için kendilerine karşı şehadet eden

senin peygamberlerini öldürdüler ve büyük küfürler ettiler. Ve düşmanlarının eline onları verdin ve onları sıkıştırdılar; ve sıkıntıları vaktinde sana feryat ettiler ve sen göklerden işittin ve çok merhametlerine göre onlara kurtarıcılar verdin, bunlar da düşmanlarının elinden onları kurtardılar. Fakat rahat bulunca yine senin önünde kötülük ettiler, bundan dolayı düşmanlarının elinde onları bıraktın ve üzerlerinde saltanat sürdürdüler; fakat onlar dönüp sana feryat edince göklerden işittin; ve rahmetlerine göre çok kereler onları kurtardın, ve onları kendi şeriatine döndüresin diye onlara karşı şahadet ettin. Fakat azgınlık ettiler ve senin emirlerini dinlemediler, fakat hükümlerine karşı suçlu oldular -o hükümler ki, insan onu yapmakla yaşar-. Ve omuzlarını yükten kaçırıp enselerini sertleştirdiler ve dinlemediler... Fakat çok merhametlerinden ötürü onları büsbütün bitirmedin ve onları bırakmadın; çünkü sen lütfeden ve çok acıyan Allah'sın.

Ve şimdi, ey Allahımız, ahdi ve inayeti koruyan büyük, kudretli ve heybetli Allah... Sen başımıza gelen herşeyde âdilsin, çünkü hakikatle davrandın fakat biz kötülük ettik; ve kırallarımız, reislerimiz, kâhinlerimiz ve babalarımız senin şeriatini tutmadılar ve onlara karşı şahadet ettiğin emirlerini ve şahadetlerini dinlemediler. Ve kendi ülkelerinde, onlara verdiğin bol iyilik içinde ve önlerine koyduğun geniş ve semereli diyarda sana kulluk etmediler ve kötü işlerinden dönmediler. (Nehemya, Bap 9, 1-35)

Bu pasaj, Yahudilerin tekrar Allah'ın dinine dönme-

sini isteyen bir düşüncenin ifadesidir. Ancak Yahudi tarihi içinde giderek diğer taraf ağırlık kazanmış, Yahudi toplumuna hakim olmuş ve sonra da Yahudiliği tamamen ele geçirip tahrif etmiştir. Bu nedenle, Tevrat'ın ve diğer Eski Ahit kitaplarının içinde, üstteki gibi hak dine dönme yanlısı anlatımlar bulunduğu gibi, sapkın putperest (pagan) öğretilerden aktarıldığı anlaşılan anlatımlar da vardır. Örneğin:

Tevrat'ın ilk kitabında Allah'ın tüm evreni 6 gün içinde yoktan yarattığı anlatılır. Bu doğru bir bilgidir ve vahiy kaynaklıdır. Ama hemen ardından, Allah'ın 7. günde "dinlendiği" gibi tamamen hayal ürünü bir iddia ortaya atılır. Allah'a insani bir sıfat atfetmeye yönelik bu sapkın fikir, pagan bir zihniyetin ifadesidir.

Tevrat'ın diğer bazı kısımlarında, Allah'a karşı saygıya uygun olmayan bir üslup vardır ve özellikle Allah'a birtakım uydurma insani zaaf lar atfetme eğilimi dikkati çekmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu uydurma senaryolar, putperest kavimlerin kendi hayali tanrılarına atfettikleri insani zaaf lar benzemektedir.

Allah'a karşı uydurulan bu iftiraların birisi, İsrailoğulları'nın atası olan Hz. Yakub'un "Allah ile güreşip onu yenmesi" gibi son derece saçma bir senaryodur. İsrailoğulları'na üstün bir ırk payesi vermek için uydurulmuş olduğu aşikar olan bu senaryo, putperest kavimlerde yaygın olan "kabile asabiyetinin" (Kuran'daki ifadeyle "öfkeli soy koruyuculuğunun") bir ifadesidir.

Eski Ahit'te Allah'ı sanki sadece İsrailoğulları'nın ilahı gibi göstermeye yönelik bir eğilim vardır. Oysa kuşkusuz Allah tüm alemlerin ve tüm insanların İlahı ve Rabbidir. Eski Ahit'teki bu "milli din" fikri, her kabilenin

kendine has bir ilaha tapıldığı pagan kültüre uymaktadır.

Eski Ahit'in bazı kitaplarında (örneğin Yeşu'da), Yahudi olmayan kavimlere karşı çok büyük vahşet buyrukları verilir. Kadın, çocuk ve yaşlı ayrımları yapılmadan kitle katliamları emredilir. Allah'ın adaletine tamamen aykırı olan bu acımasız vahşet, hayali "savaş tanrı"larına inanan barbar pagan kavimlerin vahşet kültürünü andırmaktadır.

Tevrat'a eklenen tüm bu pagan düşüncelerin kuşkusuz bir kaynağı olmalıdır. Birtakım Yahudilerin, Tevrat dışında itibar ettikleri, benimsedikleri ve korudukları bir gelenek olmalıdır ki, oradaki sapkın fikirleri Tevrat'a dahil ederek onu değiştirmiş olsunlar. İşte bu gelenek, asıl kökenleri Eski Mısır'daki rahiplere (Firavun rejiminin büyücülerine) uzanan, bir kısım Yahudiler tarafından oradan devralınıp korunan Kabala'dır. Kabala, Eski Mısır'ın ve sonra diğer putperest kültürlerin Yahudilik içine girip barınabileceği, gelişebileceği bir gelenek haline gelmiş ve Tevrat da söz konusu Kabala merkezli sapkın Yahudi öğretisine göre tahrif edilmiştir. Kabalacılar, "Kabala'nın aslında Tevrat'ın gizli sırlarını açıklayan bir öğreti olduğunu" iddia etmişlerdir elbette, ama gerçekte Kabala Yahudi tarihçi Theodore Reinach'ın ifade ettiği gibi "Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir"dir.²⁰

Nitekim Eski Mısır'ın materyalist "dünya görüşü"nü açık izlerini Kabala'da bulmak mümkündür.

KABALA'NIN "YARATILIŞ KARŞITI" ÖĞRETİSİ

Allah, Tevrat'ın hak bir kitap olduğunu ve insanlara "hidayet ve nur" getirdiğini Kuran'da şöyle açıklar:

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar), Allah'ın kitabını korumakla görevli kıldıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi)... (Maide Suresi, 44)

Dolayısıyla Tevrat, Allah'ın varlığı, birliği, sıfatları, diğer varlıkları ve insanı yaratışı, insanın yaratılış amacı, Allah'ın insana emrettiği ahlak gibi konularda, Kuran'a tamamen paralel bilgiler ve hükümler içeren bir kitaptır. (Ama söz konusu gerçek Tevrat bugün elimizde değildir, elimizde insan eliyle bozulmuş, tahrif edilmiş bir "Muharref Tevrat" vardır.)

Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da ortak olan çok önemli bir nokta, Allah'ın "Yaratıcı" (Halik) sıfatıdır. Allah, ezelden beridir var olan yegane mutlak varlıktır. Allah'tan başka herşey, O'nun yokluktan yarattığı mahluklardır. Tüm evreni, içindeki gök cisimlerini, cansız maddeleri, canlıları ve insanı, Allah yaratmış ve şekillendirmiştir. Allah tektir, O'nun hiçbir ortağı yoktur.

Gerçek bu iken, "Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir" olan Kabala'da çok farklı bir anlatım vardır. Kabala'nın Allah ve yaratılış hakkındaki öğretisi, Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da bildirilen ve üstte kısaca açıkladığımız "yaratılış gerçeği"ne tamamen aykırıdır. Amerikalı araştırmacı Lance S. Owens, Kabala hakkındaki bir yazısında bu öğretinin varlığın kökeni hakkındaki senaryosunu şöyle anlatır:

Kabalistik tecrübe, kutsallık hakkında çeşitli algılamaları

doğurmuştur ki, bunların çoğu genel kabul edilen görüşten hayli uzaklaşmışlardır. İsrail'in inancının en temel taşı, "Tanrımız Birdir" şeklindeki beyandır. Ama Kabala, Tanrı'nın tamamen açıklanamaz bir teklik olarak en yüksek formda var olduğunu kabul etse de (ki buna Kabala dilinde Ein Sof, yani sonsuzluk adı verilir), bu bilinmez tekliğin kaçınılmaz olarak birçok tanrısal forma dönüştüğünü iddia etmiştir: Yani çok sayıda tanrıya. Kabalistler bunlara "Sefirot" adını verirler, bu Tanrı'nın yüzleri veya kapları anlamına gelir. Tanrı'nın anlaşılabilir bir teklikten bu çokluğa geçişi, Kabalistlerin pek çok meditasyon ve spekülasyonuna neden olmuş bir sırdır. Açıkçası, bu çok yüzlü Tanrı imajı, çok tanrılı olmak suçlamalarını da beraberinde getirmiştir. Kabalistler bu suçlamaya karşı çıkmışlar, ama başarılı bir şekilde cevaplandıramamışlardır.

Kabalistik teosofide İlahi varlık sadece çoğul sayılmakla kalmaz, ama aynı zamanda Tanrı'nın ilk belirsiz yansımasında Erkek ve Dişi olarak ikili bir form aldığına inanılır. Bunlar kutsal Baba ve Anne'dir veya Kabala diliyle Hokhmah ve Binah. Kabalistler Hokhmah ve Binah arasındaki ilişkinin nasıl yeni formlar oluşturduğunu anlatmak için açıkça seksüel benzetmeler kullanmışlar.²¹

Kabala'nın tam anlamıyla bir "hurafe" olan bu senaryosunun ilginç bir özelliği, insanı "yaratılmış" bir varlık saymaması, adeta insana bir tür ilahlık atfetmesidir. Lance S. Owens bu Kabala hurafesini de şöyle açıklar:

Kabala'nın karmaşık Tanrı imajı... aynı zamanda antropomorfik (Allah'a insani vasıflar atfeden) bir şekildedir. Bir Kabalastik yoruma göre Tanrı, Adam Kadmon'du; yani ilk ve örnek insan. (Bu inanca göre) İnsan, Tanrı ile kendi özünden gelen, yaratılmamış bir kıvılcım ve kompleks, organik bir form paylaşıyordu. Adam (Adem) ile Tanrı arasındaki bu garip Kabalistik özdeşleştirme, aynı zamanda Kabalistik bir şifre ile destekleniyordu: İbrani-ce'de Adem ve Yehova (Yod he vav he harfleri) kelimelerinin sayısal değeri aynıydı; 45. Dolayısıyla Kabalistik yorumda Yehova Adem'e eşit sayılıyordu; Adem Tanrıydı. Bu iddiayla birlikte, tüm insanlığın en yüksek realizasyonunda Tanrı gibi olduğu iddiası geliyordu.²²

Pagan dinlerin hurafelerinden devşirilmiş olan bu uydurma senaryolar, Yahudiliğin dejenerasyonunun temeli oluşturdu. İnsanı ilahlaştırmaya kalkacak kadar akıl sınırlarının dışına çıkan Yahudi Kabalistler, söz konusu "insan"ın da sadece Yahudilerden ibaret olduğunu, diğer ırkların insan sayılmadığı iddiasını da senaryolarına eklediler. Bunun sonucunda, Allah'a itaat ve kulluk temeli üzerine kurulmuş bir din olan Yahudiliğin içinde, Yahudilerin kibir hislerini tatmin etmeye yönelik sapkın bir öğreti gelişmeye başladı. Tevrat'a rağmen Yahudiliğin içine sokulan Kabala, bir zaman sonra Tevrat'ı tahrif ederek kendi öğretisini onun içine yerleştirmeye başladı.

Kabala'nın sapkın öğretisindeki bir diğer ilginç nokta, Eski Mısır'ın pagan öğretisiyle paralellik göstermesiydi. Eski Mısırlılar, daha önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, "maddenin hep var olduğuna" inanıyor, bir başka

deyişle maddenin yoktan yaratıldığını reddediyorlardı. Kabala ise aynı reddiyeyi insan için yapıyor, insanın yaratılmadığını, kendi varlığının sorumlusu ve idarecisi olduğunu ileri sürüyordu.

Eğer günümüzün terimleriyle konuşursak, Eski Mısır'ın öğretisinin adı "**materyalizm**"di.

Kabala'nın öğretisi ise "**seküler (din dışı) hümanizm**".

Ne ilginçtir ki, bugün bu iki kavram, son iki yüzyıldır dünyaya hakim olan kültürü de tarif eden kavramlardır.

Acaba tarihin derinliklerinden Eski Mısır ve Kabala öğretilerini günümüze taşıyan birileri mi olmuştur?

TAPINAKÇILAR'DAN MASOHLARA

Önceki sayfalarda Tapınakçılar'dan söz ederken, bu garip Haçlı örgütünün Kudüs'te bulunduğu bir "giz"den etkilendiğini ve bunun sonucunda Hıristiyanlıktan çıkarak garip büyü ayinlerine giriştiğini anlatmıştık. Başta belirttiğimiz gibi, konuyu inceleyen pek çok araştırmacının ortak görüşü, bu "giz"in Kabala ile ilişkili olduğudur. Örneğin okültizm (gizli ilimler) tarihinin ünlü uzmanlarından Fransız yazar Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie* (Büyünün Tarihi) adlı kitabında, Tapınakçılar'ın Kabala doktrini ile "inisiye edildiklerini", yani bu doktrin ile gizli bir biçimde eğitildiklerini detaylı kanıtlar göstererek anlatır.²³

Kabala ise, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, kökenleri Eski Mısır rahiplerine uzanan, büyüye dayalı pagan bir öğretilerdir. Yahudiler Eski Mısır'dan devraldıkları bu öğretiyi, Ortadoğu'daki putperest kavimlerin büyü inançlarıyla da (Kuran'daki Harut ve Marut ile ilgili Bakara Suresi 102. ayetinde haber verildiği gibi) karıştırarak

bir gelenek şeklinde korumuşlar ve Tevrat'ı buna göre tahrif etmişlerdir. Böylece kökenleri Eski Mısır'dan gelen öğreti, Kabala üzerinden Tapınakçılar'a aktarılmıştır.

Dünyaca ünlü İtalyan yazar Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı romanında söz konusu gerçekleri bir roman akışı içinde aktarır. Umberto Eco, roman boyunca, canlandırdığı kahramanların ağzından Tapınakçılar'ın Kabala'dan etkilendiklerini ve Kabalacıların, eski Mısır zamanındaki firavunlara uzanan bir "giz"e sahip olduklarını anlatır. Eco'ya göre, Eski Mısırlılar'ın sahip olduğu birtakım "giz"ler, Yahudi önde gelenleri tarafından öğrenilmiş ve sonra da bu Yahudiler tarafından Eski Ahit'in ilk beş kitabına (Muharref Tevrat) serpiştirilmiştir. Ancak üstü kapalı bir biçimde anlatılmış olan bu "giz" ancak Kabalacılar tarafından anlaşılabilir. (Zaten daha sonra İspanya'da yazılacak ve Kabala'nın temeli haline gelecek olan Zohar, bu söz konusu beş kitabın "giz"lerini konu edinecektir) Umberto Eco, Kabalacıların Eski Mısır'dan devraldıkları bu "giz"i Süleyman Tapınağı'nın geometrik ölçülerinden de okunduğunu söyledikten sonra, Tapınakçılar'ın bu gizi, o dönemde Kudüs'te bulunan Kabalacı hahamlardan öğrendiklerini yazar: "... Gizi, Tapınak'ın açıkça söylediği şeyi sezinleyenler, Filistin'de kalan bir avuç hahamdır yalnızca... Tapınakçılar da onlardan öğreniyorlar."²⁴

Tapınakçılar Eski Mısır-Kabala öğretisini benimsemekle, doğal olarak, Avrupa'da hakim olan Hıristiyanlık temelli düzenin muhalifi haline gelmişlerdir. Bu muhalefette onlarla aynı safta olan bir diğer önemli güç ise Yahudilerdir. Tapınakçılar'ın Fransa Kralı ve Papa'nın ortak kararıyla 1307 yılında tutuklanmalarının ardından, bu

muhalefet yer altına inmiş, ama eskisinden daha radikal ve kararlı biçimde devam etmiştir.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi, Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü tutuklamalardan kurtulmuşlar, kendilerine güvenli bir yer bulabilmek içinse o dönemde Avrupa'da Papa otoritesini tanımayan tek krallık olan İskoçya'ya kaçmışlardır. İskoçya'daki duvarcı loncalarına sızmışlar, zamanla bu loncaları ele geçirmişler, loncalar Tapınakçı gelenekle özdeşleşmiş ve böylece masonluğun kökeni İskoçya'da oluşmuştur. Nitekim hala günümüz masonluğunun temeli, "Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Ritü"dir.

Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda detaylı olarak incelediğimiz gibi, 14. yüzyılın başlarından itibaren Avrupa tarihinin çeşitli aşamalarında Tapınakçılar'ın -ve onlarla ilişki halindeki bazı Yahudilerin- izlerini görmek mümkündür. O kitapta incelediğimiz bazı konu başlıklarını, detaylarına girmeden, şöyle belirtebiliriz:

Fransa'daki Provins bölgesi, Tapınakçılar'ın önemli sığınaklarından biriydi. Tutuklamalar sırasında pek çoğu burada saklanmıştı. Bölgenin diğer bir önemli özelliği ise, aynı zamanda Avrupa'nın en belirgin Kabala merkezi olmasıydı. Provins, sözlü bir gelenek halindeki Kabala'nın kitaba döküldüğü yer oldu.

1381 yılında İngiltere'de patlak veren Köylü Ayaklanması, tarihçilerin kabulüne göre, bir tür "gizli organizasyon" tarafından körüklenmişti. Masonluk tarihini inceleyen uzmanlara göre, bu "gizli organizasyon" Tapınakçılar'dı. Ayaklanma basit bir sosyal patlamanın ötesinde, Katolik Kilisesi'ne yönelik planlı bir saldırıydı.

Bu ayaklanmadan yarım asır sonra Bohemya bölge-

sinde John Huss adlı bir din adamının Katolik Kilisesi'ne karşı başlattığı muhalefetin ve ardından gelen ayaklanmanın da perde arkasında Tapınakçılar vardı. Dahası Huss, Kabala ile çok yakından ilgilenmiş bir kişiydi. Doktrinlerini geliştirirken kendisinden etkilendiği en önemli isim olan Avigdor Ben Isaac Kara, Prag'daki Yahudi cemaatinin hahamlarından biri ve bir Kabalacıydı.

Bu gibi örnekler, Tapınakçılar ve Kabalacılar arasındaki oluşan ittifakın, Avrupa'da bir sosyal düzen değişikliği peşinde olduğunun işaretleriydi. Bu değişiklik, Hıristiyanlık temelinde yükselen Avrupa kültürünün değiştirilmesi, bunun yerine Kabala temelli bir kültür yerleştirilmesini öngörüyordu. Bu kültürel değişimin ardından ise, siyasi değişiklikler gelecekti. Fransız Devrimi, İtalyan Devrimi gibi...

İlerleyen bölümlerde Avrupa tarihinin bazı önemli dönüm noktalarını inceleyeceğiz. Her aşamada karşımıza çıkacak olan gerçek, Avrupa'yı dindar bir kültürden uzaklaştırmak, bunun yerine din-dışı bir ideoloji yerleştirmek ve bu amaçla dini kurumları yıpratmaya ve yok etmeye çalışan bir gücün varlığı olacaktır. Bu güç, Eski Mısır'dan Kabala'ya aktarılmış olan öğretiyi Avrupa'ya kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu öğretinin temelinde ise, daha önce de belirttiğimiz gibi, iki kavram ön plana çıkar: Hümanizm ve materyalizm.

Önce hümanizmi inceleyelim.

HÜMANİZMİN PERDE ARKASI

Hümanizm" kavramı çoğu insanın aklında olumlu mesajlar çağrıştırır. "İnsan sevgisi", "barış", "kardeşlik" gibi. Ancak felsefi anlamda hümanizmin daha da önemli bir anlamı vardır: Hümanizm, "insanlık" kavramını, insanların yegane amaç ve odak noktası haline getiren bir düşüncedir. Bir başka deyişle, insanı, Yaratıcımız olan Allah'tan yüz çevirmeye, sadece kendi varlığı ve benliği ile ilgilenmeye çağırır. Hümanizmin bu anlamı, özellikle de kelimenin Batı dillerindeki kullanımında belirgindir. Hümanizmin İngilizce'deki sözlük anlamı şu şekildedir:

*En iyi değerler, karakterler ve davranışların doğaüstü bir otoritede değil de, insanlarda olduğuna inanan düşünce sistemi.*²⁵

Hümanizmin en açık tanımını ise, bu felsefeye inananlar yapmıştır. Günümüzün önde gelen hümanist sözcülerinden biri olan Corliss Lamont, *The Philosophy of Humanism* (Hümanizm Felsefesi) adlı kitabında şöyle yazar:

*Hümanizm, tüm gerçekliğin bizzat doğanın kendisinden ibaret olduğuna inanır, evrenin temel materyali, zihin değil madde-enerjidir... (Hümanizme göre) Doğaüstü varlıklar gerçek değildir; yani insan düzeyinde, insanlar doğaüstü ve ölümsüz ruhlara sahip değildirler ve tüm evren düzeyinde, evrenimizin doğaüstü ve sonsuz bir Yaratıcısı yoktur.*²⁶

Görüldüğü gibi, hümanizmin temeli doğrudan ateizme dayanmaktadır.

Bu gerçek, hümanistler tarafından da açıkça kabul edilir. Geçtiğimiz yüzyılda hümanistler tarafından yayınlanan iki önemli "manifesto" yani beyanname vardır. Birinci manifesto 1933 yılında yayınlanmış, dönemin bazı ünlü isimleri tarafından imzalanmıştır. 40 yıl sonra, 1973'te yayınlanan II. Hümanist Manifesto ise, birincisini teyid etmiş, ancak aradan geçen zamanın gelişmelerine göre bazı ilaveler içermiştir. II. Hümanist Manifesto'yu imzalayan binlerce düşünür, bilim adamı, yazar, medya üyesi vardır ve bu doküman hala son derece aktif olan American Humanist Association (Amerikan Hümanist Birliği) tarafından savunulmaktadır.

Manifestoları incelediğimizde, her ikisinde de en temel görüşün; evrenin ve insanın yaratılmadığı, kendi başına var olduğu, insanın kendisinden başka hiçbir varlığa karşı sorumlu olmadığı, Allah inancının insanları ve toplumları geri götürdüğü gibi, bilinen ateist dogma ve propagandalar olduğu görülür. Örneğin I. Hümanist Manifesto'nun ilk altı maddesi şu şekildedir:

Biz aşağıdaki görüşleri ilan ediyoruz:

- *Dinsel hümanistler, evrenin kendi başına var olduğunu ve yaratılmadığını kabul ederler.*
- *Hümanizm, insanın doğanın bir parçası olduğuna ve sürekli bir işlemin (sürecin) sonucunda oluştuğuna inanır.*
- *Hayat hakkında organik görüşü kabul eden hümanistler, zihin ve beden arasındaki geleneksel dualizmi reddederler.*
- *Hümanizm, insanın kültür ve medeniyetinin, antropo-*

loji ve tarih tarafından açıkça tanımlandığı gibi, insanın doğal ortamıyla ve sosyal birikimiyle olan ilişkisinden kaynaklanan kademeli bir gelişimin ürünü olduğunu kabul eder. Belirli bir kültür içinde doğan birey, büyük ölçüde o kültür tarafından şekillendirilir.

- *Hümanizm ileri sürer ki, evrenin modern bilim tarafından tanımlanan doğası, insan değerlerine ait herhangi bir doğüstü ve kozmik garantiyi kabul edilemez hale getirir...*
- *Bizim kanaatimiz gelmiştir ki, teizm, deizm, modernizm ve çeşitli "yeni düşünce"lerin zamanı geçmiştir.²⁷*

Yukarıdaki maddeler, materyalizm, Darwinizm, ateizm ve agnostisizm gibi isimler altında ortaya çıkan ortak bir felsefenin ifadeleridir. İlk maddede "evren sonsuzdan beri vardır" şeklindeki materyalist dogma öne sürülmektedir. İkinci madde, insanın, evrim teorisinin öne sürdüğü gibi, yani yaratılmadan var olduğu iddiasıdır. Üçüncü maddede, insan ruhunun varlığı reddedilmekte, insanın maddeden ibaret olduğu iddia edilmektedir. Dördüncü maddede "kültürel evrim" iddiası öne sürülmekte ve insanın "fitratının" (yaratılıştan gelen özelliklerinin) varlığı reddedilmektedir. Beşinci madde, Allah'ın evren ve insan üzerindeki hakimiyetini reddetmektedir. Altıncı madde ise, "Teizm" in, yani Allah inancının terk edilmesi gerektiğini, bunun "zamanın gereği" olduğunu savunmaktadır.

Hümanizm, insanın "yaratılmamış" olduğu iddiasını, felsefesinin temel doktrini haline getirmiştir. I. Hümanist Manifesto'nun ilk iki maddesi, doğrudan bu doktrini ifade eder. Hümanistler bu iddialarında bilimin kendilerini

desteklediği iddiasındadırlar.

Oysa yanılmaktadırlar. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından bu yana, bu felsefenin hümanistlerce "bilimsel gerçek" gibi gösterilen iki dayanağı (yani sonsuzdan beri var olan evren fikri ve evrim teorisi) doğrudan bilimin kendisi tarafından çürütülmüştür:

1) Sonsuzdan beri var olan (yani yaratılmamış) evren fikri, I. Hümanist Manifesto'nun yazıldığı yıllarda başlayan bir dizi astronomik ve fiziksel bulgu ile çürümüştür. Günümüzde, ortaya çıkan bilimsel kanıtlar nedeniyle, bilim dünyası "evrenin yaratılışı" anlamına gelen Big Bang'i kabul etmektedir ve bu, hümanistleri çıkmaza sokmaktadır. Ateist düşünür Anthony Flew'un ifadesiyle, "*Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını.*"²⁸ (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı*, 1999)

2) I. Hümanist Manifesto'nun en büyük bilimsel dayanağı konumundaki evrim teorisi de yine Manifesto'nun kaleme alınmasından sonraki on yıllar içinde bilimsel olarak büyük bir çöküş yaşamıştır. Modern biyoloji, canlıların evrim teorisinin öne sürdüğü gibi doğa kanunlarının ve rastlantıların ürünü olmadıklarını, her organizmada yaratılışı kanıtlayan "bilinçli tasarım" örnekleri bulunduğunu göstermektedir. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, 2000)

I. Hümanist Manifesto'nun insanlığı geride bırakan veya çatışmaya sürükleyen etkenin dini inançlar olduğu şeklindeki çarpık iddiası da, tarihsel tecrübelerle çürümüştür. Hümanistler, dini inançlar ortadan kaldırıldığın-

da insanlığın mutluluk ve huzur bulacağını öne sürmüşler, oysa bunun tam aksi yaşanmıştır. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından 6 yıl sonra patlak veren II. Dünya Savaşı, tamamen din-dışı bir ideoloji olan faşizmin insanlığa getirdiği felaketlerin belgesidir. Hümanist bir ideoloji olan komünizm, önce Sovyetler Birliği'nde, ardından da Çin, Kamboçya, Vietnam, Kuzey Kore, Küba ve çeşitli Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde insanlığa eşi benzeri görülmemiş bir vahşet yaşatmış, toplam 120 milyon insanın hayatına mal olmuştur. Batı tipi hümanizmin (kapitalist sistemlerin) de kendi toplumlarına ve dünyanın diğer bölgelerine barış ve mutluluk getiremediği açıktır.

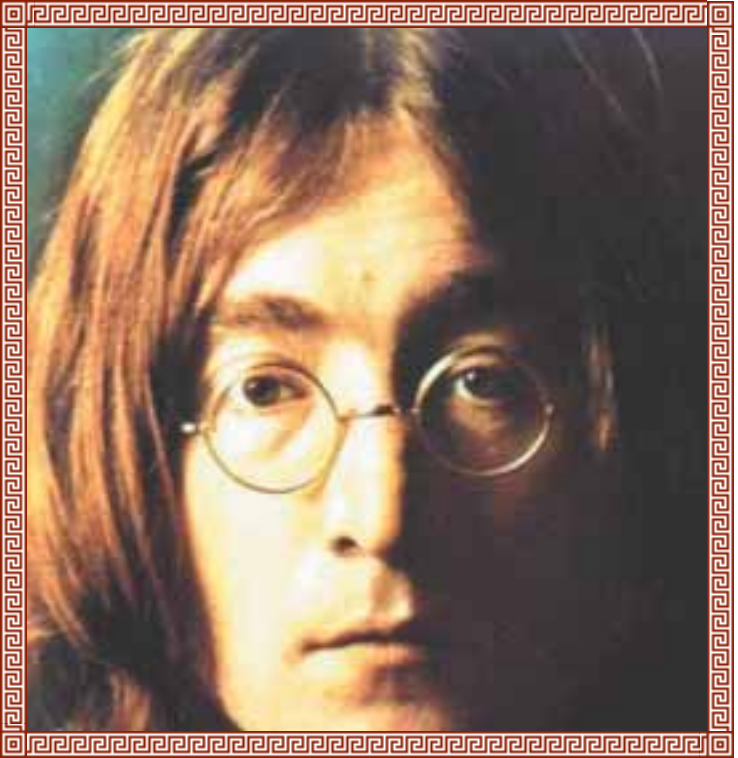
Manifesto'nun en belirgin özelliği ise, 1933 yılındaki ilk manifestonun din aleyhtarı çizgisini aynen korumasıydı:

*1933'te olduğu gibi, hümanistler hala, geleneksel teizmin, özellikle de duaları işiten, insanları dikkate alan ve dualarına cevap veren Tanrı inancının, kanıtsız ve zamanı geçmiş bir inanç olduğu düşüncesindedirler... Vahiy, Tanrı, ibadet veya inanç kavramlarını insan ihtiyaçlarının veya tecrübelerinin üzerine çıkararak geleneksel, dogmatik veya otoriter dinlerin, insan türüne zarar verdiğine inanıyoruz... Teist olmayanlar olarak, Tanrı'yla değil insanla, kutsallıkla değil doğayla işe başlıyoruz.*²⁹

Bunlar son derece yüzeysel izahlardır. Dini anlamak için derin bir akıl ve kavrayış gerekir. Bunların başlangıç noktası ise, samimiyet ve ön yargıdan uzak olmaktır. Hümanizm ise, ilk baştan dine ve Allah'a karşı çıkan insanların, bu ön yargılarını akılcı ve bilimsel gibi göstere-

bilme çabasından başka bir şey değildir. Hümanistlerin, Allah inancını ve İlahi dinleri "kanıtsız ve zamanı geçmiş inançlar" olarak tarif etmeye çalışmaları ise, aslında yeni bir fikir değil, binlerce yıldır inkarcılar tarafından ileri sürülen bir iddianın tekrarıdır. Allah Kuran'da bu inkarcı düşünceyi şöyle bildirir:

Sizin ilahınız tek bir ilahtır. Ahirete inanmayanların kalpleri ise inkarcıdır ve onlar müstekbir (büyüklenmekte) olanlardır.

John Lennon, "Hayal et ki hiçbir din yok" şeklindeki sözleriyle, hümanist felsefenin 20. yüzyıldaki önemli propagandacılarından biriydi.

Şüphesiz Allah, onların saklı tuttuklarını ve açığa vurduklarını bilir; gerçekten O, müstekbirleri sevmez.

Onlara "Rabbiniz ne indirdi?" dediğinde, "Eskilerin masalları" dediler. (Nahl Suresi, 22-24)

Ayetlerde, inkarcıların din için hep "eskilerin masalları" dedikleri ve bu inkarın gerçek nedeninin kalplerindeki büyülenme hissi (kibir) olduğunu haber vermektedir. "Hümanizm" denilen felsefe ise, ayette tarif edilen bu inkarcı düşüncenin sadece bu çağa ait bir tanımıdır. Bir başka deyişle hümanizm, bu felsefenin bağlılarının iddia ettiği gibi "yeni" bir düşünce değil, tarihin eski dönemlerinden beri inkarcıların "dünya görüşü" olmuş olan köhne bir yanılgıdır. Nitekim hümanizmin Avrupa tarihindeki seyrini incelediğimizde, bu konuda çok somut gerçekler ortaya çıkmaktadır.

Hümanizmin Kabalistik Kökenleri

Kabala'nın, Allah'ın İsrailoğulları'na verdiği hak dinin içine giren, onu dejenere eden ve asıl kökenleri Eski Mısır'a uzanan bir öğreti olduğunu incelemiştik. Bu öğretinin temelinde ise, insanı "yaratılmamış, sonsuzdan beri var olan ilahi bir varlık" olarak gören sapkın bir anlayış yattığını görmüştük.

İşte Avrupa'ya hümanizm bu kaynaktan girdi. Hıristiyanlık inancında Allah'ın varlığına ve tüm insanların O'nun yarattığı aciz kullar olduğuna iman esastı. Ancak Tapınakçı geleneğin Avrupa'da yayılmasıyla birlikte, Kabala bazı düşünürleri cezbetmeye başladı. Böylece 15. yüzyılda Avrupa fikir dünyasına damgasını vuran hümanizm akımı başladı.

Hümanizm ile Kabala arasındaki bu bağlantı, tarihsel olguların perde arkasını araştıran pek çok kaynakta vurgulanır. Bu kaynaklardan biri, Vatikan Papalık Kutsal Kitap Enstitüsü'nde tarih profesörü olan ünlü yazar Malachi Martin'in *The Keys of This Blood* (Bu Kanın Anahtarları) adlı kitabıdır. Prof. Martin, hümanistlerde açıkça gözlemlenen Kabala etkisini şöyle anlatıyor:

Rönesans İtalyası'nın erken dönemlerinde kendini gösteren alışılmışın dışındaki belirsizlik ve isyan atmosferinde, kurulu düzenin tüm kontrolünü etkisiz hale getirmeyi amaçlayan hümanist derneklerin faaliyetleri başladı. Bu tür amaçlara sahip olduklarından bu dernekler, en azından başlangıç için, gizlilik yoluyla korunmalıydılar. Ancak gizliliğin yanı sıra bu hümanist grupların belirgin bir özellikleri daha vardı; bu dernekler Kilise ve diğer otoriteler tarafından yapılmış olan İncil'in geleneksel yorumuna ve Kilisenin sivil ve politik alanda getirdiği felsefi ve dini zorunluluklara başkaldırıyorlardı... Bu cemiyetlerin Kutsal Kitabın orijinal mesajı ile ilgili farklı yorumları vardı. Bu anlayışlarını Kuzey Afrika'da, özellikle Mısır'da bulunan birtakım mezhep ve doğüstü kaynaklardan alıyorlardı; bunların başında da Yahudi Kabalası geliyordu... İtalyan hümanistleri zamanla Kabala konusunda daha da ileri giderek, Kabala'yı bir yol gösterici olarak kabul ettiler. Gnosis (Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde doğmuş ve yine Kabala ile bağlantılı olan metafizik gelenek) kavramını tekrar yorumladılar. Ve bu kavramı, büyük ölçüde bu dünya merkezli hale getirdiler. Yapmak istedikleri şey,

Kabala yoluyla, tabiatın gizli güçlerini sosyopolitik amaçlar için kullanmaktı.³⁰

Kısacası, o dönemde kurulan hümanist dernekleri, Avrupa'ya hakim olan Katolik kültürün yerine kökenleri Kabala'dan gelen yeni bir kültür yerleştirmek, bu amaçla yönelik bir "sosyopolitik değişim" gerçekleştirmek hedefindeydiler. Bu kültürün kaynağında, Kabala'nın yanında, Eski Mısır öğretileri bulunması ise ilginçti. Prof. Martin şöyle yazıyor:

Bu hümanist cemiyetlerin üyeleri, 'Kainatın Ulu Mimarı'nı aradıklarını ve kendini ona adadıklarını söylüyorlardı. 'Kainatın Ulu Mimarı', dört kutsal İbranice harfle yani, YHWH ile tanımlanıyordu... Hümanistler, bunun yanı sıra, piramit ve göz gibi genelde Mısır kaynaklı olan sembolleri de aldılar.³¹

Hümanistlerin, günümüz masonluğunda hala kullanılan "Kainatın Ulu Mimarı" kavramını kullanmaları ise oldukça ilginçti. Bu durum, hümanistler ile masonlar arasında bir ilişki olduğuna işaret ediyordu. Nitekim Prof. Martin bu konuda şunları yazıyor:

Bu arada, Avrupa'nın diğer kuzey bölgelerinde, hümanistlerle paralel olan daha önemli bir birlik oluştu. Hiç kimsenin önemini hemen kavrayamadığı bir birlik... 1300'lerde Kabalist-hümanist cemiyetler kendilerini yeni yeni oluşturmaya başlamışken, İngiltere, İskoçya ve Fransa'da Ortaçağ duvarcı loncaları bulunmaktaydı. Bu loncalar, yavaş yavaş mason locaları haline geldiler. Ve o dönemlerde yaşayan hiç kimse masonlarla İtalyan hü-

manistler arasında bir fikir birliği olduğunu tahmin edemezdi... Masonluk, hümanistler gibi Roma Katolik Kilisesi'nden tamamen uzaklaştı. Ve yine, İtalyan hümanist mezhebinde olduğu gibi masonlar, kendilerini büyük bir gizlilik prensibi içinde koruyorlardı.

Bu iki grubun başka ortak yönleri de vardı. Spekülatif masonluğa ait yazı ve kayıtlardan İtalyan hümanistlerindeki Kainatın Ulu Mimarı inancının masonlarca da aynen kabul edildiği anlaşılıyordu... Bu 'Ulu Mimar', (Katolik inancından farklı olarak) maddesel evrenin bir parçası ve 'aydınlanmış' düşünce yapısının bir ürünüydü... (Hümanistlerin ve masonların kabul ettiği) bu yeni inancın, klasik Hıristiyan inancı ile uzlaşan hemen hiçbir yönü yoktu. Günah, cehennem, cennet, peygamberler, melekler, rahipler ve Papa gibi pek çok kavram inkar ediliyordu.³²

Kısacası, Avrupa'da 14. yüzyılda, kökenleri Kabala'ya dayanan hümanist ve masonik bir örgütlenme doğmuştu. Ve bu örgütlenme, Allah'ı Yahudilikte, Hıristiyanlıkta ve İslam'da olduğu gibi, tüm kainatın yaratıcısı, hakimi ve tüm insanların tek Rabbi ve İlahı olarak görmüyordu. Bunun yerine, "Kainatın Ulu Mimarı" gibi farklı bir kavram kullanıyordu ve kastettikleri bu varlık, onlara göre "maddesel evrenin bir parçası"ydı.

Bir başka deyişle, 14. yüzyıl Avrupası'nda ortaya çıkan bu gizli örgütlenme, Allah'ı üstü kapalı olarak inkar ediyor, "Kainatın Ulu Mimarı" kavramı altında, maddi evreni ilah olarak kabul ediyordu.

Bu çarpık inancın daha açık bir tarifini görmek

istersek, bir anda 20. yüzyıla uzanabilir ve günümüz masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak çıkardıkları yayınlara bakabiliriz. Örneğin en kıdemli Türk masonlarından biri olan Selami Işındağ'ın, genç masonları eğitmek için yazdığı ve 1977 yılında sadece masonlara mahsus olarak yayınlanan *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonların "Evrenin Ulu Mimarı" hakkındaki inancını şöyle anlatılır:

Masonluk Tanrısız değildir. Ama onun benimsediği Tanrı kavramı, dinlerdekinin aynı değildir. Masonlukta Tanrı bir yüce prensiptir. Evrimin son aşaması, doruğudur. Öz varlığımızı eleştirerek, kendi kendimizi tanıyarak, bilerek, bilim, akıl ve erdem yolundan yürüdükçe, onunla aramızdaki açığı azalabilir. Sonra, onda insanların iyi ya da kötü nitelikleri yoktur. Kişileştirilmemiştir. Doğanın ve insanların yöneticisi sayılamaz. Evrendeki büyük ve yüce çalışmanın, birliğin, harmoninin Mimarıdır. Evrendeki tüm varlıkların toplamıdır. Herşeyi kapsayan total güçtür, enerjidir. Bütün bunlara karşın, onun bir başlangıç olduğu benimsenemez... Büyük bir gizem (sır)dır.³³

Yine aynı kaynakta, masonların "Kainatın Ulu Mimarı" derken, aslında doğayı kastettikleri, yani "doğaya tapındıkları" şöyle ifade edilir:

Doğa dışında bizi yöneten, düşünüyü ve davranışlarımızdan sorumlu bir güç olamaz... Masonik ilke ve öğretiler, temellerinde bilim ve akıl bulunan bilimsel gerçeklerdir. Ekosizmin temel koşulu budur... Tanrı salt evrimdir. Bunun bir ögesi de doğanın gücüdür. Böylece salt gerçek de

evrenin kendisi ve onu kapsayan enerjidir...³⁴

Türk masonlarının üyelerine özel yayın organlarından biri olan Mimar Sinan dergisinde ise, aynı masonik felsefe şöyle açıklanır:

Evrenin Ulu Mimarı sonsuza doğru bir eğilim demektir. Sonsuza bir gidişi anlatır. Bize göre bir "yaklaşım"dır. Sonsuzluktaki saltığı (absolu/tamlık), mükemmeli, aramak ve tekrar tekrar aramak demektir. Düşünen Masonla, kısacası bilinç'le, yaşanan an arasında bir mesafe oluşuyor.³⁵

İşte masonların "biz Allah'a inanıyoruz, aramıza ateist olanları kesinlikle almayız" derken kastettikleri "inanç" budur. Masonluk gerçekte Allah'a değil, kendi felsefesi içinde ilahlaştırdığı "doğa", "evrim", "insanlık" gibi hümanist ve natüralist kavramlara tapınmaktadır.

Nitekim masonik literatürü biraz incelediğimizde, bu örgütün aslında "örgütlü hümanizm"den başka bir şey olmadığı ve amacının tüm dünyada din-dışı, hümanist bir düzen kurmak olduğu ortaya çıkar. 14. yüzyıl Avrupası'nın hümanist derneklerinde doğan fikirler, günümüz masonları tarafından aynı şekilde korunmakta ve savunulmaktadır.

MATERYALİZMİN PERDE ARKASI

Eski Mısır'ın çok ilginç bir özelliği de; materyalist olması, yani maddenin sonsuzdan beri var olduğuna, yaratılmadığına inanmasıdır. Bu konuda mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas'ın, The Hiram Key (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında verdikleri bilgileri, önemi nedeniyle tekrar aktaralım:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma "Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerlerin tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.³⁶

Yazarların da belirttiği gibi, eski Mısır'ın bu akıl ve mantık dışı inancı ile günümüzdeki materyalist görüşler ve materyalist bilim teorileri arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardır. Bunun gizli, fakat çok önemli bir nedeni ise, tüm bu akıl dışılığına rağmen, dünya üzerinde kurmak istedikleri dinsiz toplum modeli açısından uygun gördükleri Eski Mısır inançlarını benimseyen ve yaşatmayı hedefleyen çağdaş bir örgütün varlığıdır: Masonluk...

MASONLAR VE ESKİ MISIR

Eski Mısır'ın materyalist felsefesi, bu uygarlık ortadan kalktıktan sonra yaşamaya devam etti. Bazı Yahudiler bu felsefeyi devralarak, Kabala öğretisi içinde yaşattılar. Öte yandan, bazı Yunan düşünürleri de aynı felsefeyi devraldılar ve "Hermetizm" olarak bilinen Eski Yunan öğretisi içinde yeniden yorumlayıp devam ettirdiler.

Hermetizm kavramı, Eski Mısır inancındaki hayali tanrılardan biri olan "Thoth"un Yunanca'daki karşılığı olan "Hermes" kelimesinden gelir. Bir başka deyişle Hermetizm, Eski Mısır felsefesinin Eski Yunan'daki karşılığıdır.

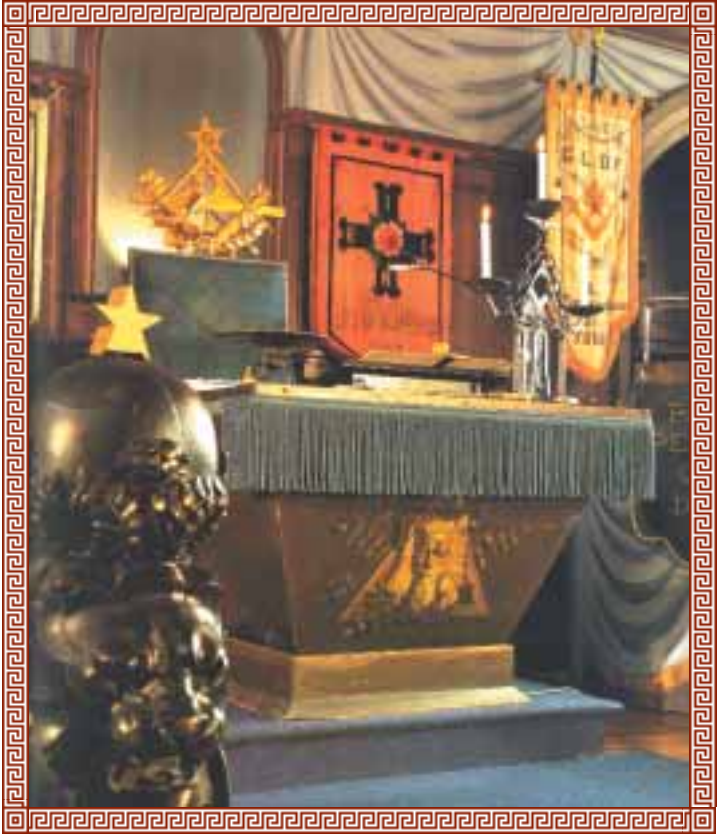
Işındağ, masonluğun kökenindeki Eski Mısır etkisini açık şekilde şöyle ifade eder:

"Framasonluk, toplumsal ve töresel bir kuruluştur. Başlangıcı eski Mısır'a kadar uzanır." ³⁷

Diğer pek çok mason otorite de, masonluğun kökeninin Eski Mısır ve Eski Yunan gibi pagan (putperest) kültürlerdeki gizli derneklere uzandığını belirtmektedir. Türk masonlarının büyüklerinden Celil Layıktez, *Mimar Sinan* dergisinde yayınlanan "Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?" başlıklı makalesinde şöyle yazmaktadır:

Eski Yunan, Mısır ve Roma uygarlıklarında muayyen bir bilim, bir "gnose" veya gizli irfan çevresinde toplanan "Giz Okulları" (écoles de mystères) bulunurdu. Bu Giz Okulları'nın mensupları, ancak uzun tahkikatlardan sonra ve tekris merasimleri ile kabul edilirdi. Bu okulların arasında, ilkinin "Osiris" okulu olduğu sanılan cemiyette çalışmaların esaslarını, Osiris'in doğuşu, delikanlılık dö-

nemi, karanlıklara karşı verdiği mücadeleler, nihayet ölü-
mü ve tekrar dirilmesi temalarını oluştururdu. Bu tema-
lar ritüelik dramalar şeklinde ruhban sınıf tarafından
merasimler esnasında oynanırdı ve böylece fiilen iştirak
edilerek temsil edilen ritüel ve sembolizmanın daha et-
ken olması sağlanırdı...

Günümüz masonluğu, Eski Mısır felsefesini yaşatmakta ve bunu
sembolleriyle ifade etmektedir. Üstteki loca resminde yer alan
Firavun tasviri (masanın alt kısmında) bu sembolizmin bir örneğidir.

Bu olaylar, yıllar sonra masonluk ismi altında sürecek bir inisyatik kardeşlik dizisinin ilk halkalarını oluşturmuştur. Bu gibi kardeşlikler, daima aynı idealler çevresinde kurulmuşlar, baskılar altında gizlice hayatyetlerini sürdürebilmişler, isimlerini, şekillerini değiştire değiştire, ancak antik sembolizma ile landmarklarına sadık kalarak ve fikren birbirlerinin mirasçısı olarak çağımıza kadar gelebilmişler; savundukları düşüncelerin yerleşmiş düzeni sarsabilme olasılığına karşı, kendi aralarında ketumiyet kurallarına uymuşlar, cehlin de gazabından kurtulabilmek için, kendi ketum mesleki kurallarını içeren Operatif Masonluğa sığınarak onu fikren tohumlamışlar ve böylece bildiğimiz modern Spekülatif Masonluğun oluşumunda etken olmuşlardır.³⁸

Layıktez, üstteki sözlerinde, masonluğun kökenini oluşturan dernekleri överek anlatmakta, "cehle karşı" kendilerini gizlediklerini iddia etmektedir. Bu taraflı yorumlar bir kenara bırakılırsa, üstteki alıntıdan, masonluğun, Eski Mısır, Eski Yunan ve Roma gibi her üçü de pagan (putperest) olan medeniyetlerde kurulan derneklerin günümüze ulaşan bir temsilcisi olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu üç medeniyet içinde en eskisi ve diğerlerine öncülük etmiş olanı Mısır olduğu için de, masonluğun ana kaynağının Eski Mısır olduğunu söylemek mümkündür.

Eski Mısır'ın, Allah'ın Kuran'da "inkar sistemi" olarak en detaylı şekilde anlattığı örneklerden biri olduğunu bu noktada tekrar hatırlatmak gerekir. Özellikle de Mısır'ın hakimleri olan Firavunlar ve yakın çevreleri, pek çok ayette zalimlikleri, adaletsizlikleri, azgınlık ve taşkınlıkla-

riyla anlatılmaktadır. Mısır halkı da, bu sistemi kabullenmiş, Firavun'u ve diğer sahte Mısır ilahlarını benimsemiş sapkın bir kavimdir.

Bu gerçeğe karşın masonlar hem kendi kökenlerinin Eski Mısır'da olduğunu belirtmekte, hem de Eski Mısır'ı övülesi bir toplum modeli olarak görmektedirler. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede, Eski Mısır'ın pagan tapınaklarının övülmesi ve buraların "Masonluk mesleğinin kaynakları" olarak nitelenmesi dikkat çekicidir:

... Egypte'liler (Mısırlılar) Heliopolis (güneş şehri) ve Menfis şehirlerini kurmuşlardır. Ve masonik efsaneye göre, bu iki şehir, ilim ve fennin, yani, masonik tabirle Nur'u Ziya'nın kaynağı olmuştur. Heliopolis'i ziyaret etmiş olan Pisagor oradaki mabetten uzun uzadıya bahseder. Bunun yetiştiği tapınak, Menfis Tapınağı, tarihî bir önem taşır. Teb şehrinde yüksek dereceli okullar bulunurdu. İşte Pisagor, Eflatun ve ... Çiçeron Mısır'da masonluk mesleğine bu şehirlerde intisab etmişlerdir.³⁹

Mason kaynaklarında, sırf Eski Mısır'ın geneline değil, bu sistemin zalim yöneticileri olan Firavunlara karşı da büyük bir övgü ve yakınlık vardır. *Mimar Sinan* dergisindeki bir diğer makalede şunlar yazılıdır:

Firavun'un başlıca vazifesi, NUR'u aramaktır. Gizli Nur'u, daha canlı ve daha kuvvetli bir surette yüceltmektir... Biz masonlar, nasıl Süleyman Mabedi'ni inşaya çalışıyorsak, eski Mısırlılar da Ehramı, yani Nur Evini inşaya çalışırlardı. Eski Mısır mabetlerinde yapılan ayinler, bazı derecelere ayrılmıştı. Bu dereceler iki kısımdı. Kü-

çük ve büyük dereceler. Küçük dereceler, bir-iki-üç diye ayrılmıştı; bundan sonra Büyük dereceler başladılar.⁴⁰

Buradan anlaşılmaktadır ki, Eski Mısır'ın Firavunları ile masonların aradıkları ve "nur" dedikleri kavram aynıdır. Bir diğer ifadeyle, masonluk, Firavun düzenine hakim olan felsefenin çağdaş temsilcisidir. Bu felsefenin ne olduğunu ise Allah'ın Kuran'da Firavun ve kavmi için verdiği **"Gerçekten onlar, fasık (sapkın) olan bir kavimdir"** (Neml Suresi, 12) hükmü tarif eder. Diğer ayetlerde ise, Mısır'ın inkarcı sistemi şöyle anlatılmaktadır:

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?"...

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Gerçekten onlar, fasık olan bir kavimdi. (Zuhruf Suresi, 51-54)

MASONLUĞUN PAGAN FELSEFESİ

Buraya kadar ele aldığımız bilgiler, masonluğun kökleri Eski Mısır'a uzanan pagan (putperest) bir öğretinin mirasçısı olduğunu, masonik kavram ve sembollerin gerçek anlamının burada gizlendiğini göstermektedir. Masonluk bu nedenle İlahi dinlere karşı ve düşmandır. Bu nedenle hümanist, materyalist ve evrimcidir.

Türk masonlarının kaynakları incelediğinde de, üst düzey masonların, diğer biraderlerinden gizli tuttıkları bir öğretiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Üstad mason Necdet Egeran'ın kaleme aldığı bir yazıda, yüksek dereceli masonların bu konudaki düşüncesi şöyle aktarılmaktadır:

Bazı masonlar bile masonluğu sadece yarı dini, yarı yardımsever, tatlı sosyal ilişkiler kurulabilen bir dostluk müessesesi olarak tanır ve ona göre hareket eder. Bazıları ise masonluğun maksadının sadece iyi insanları daha iyi yapmak olduğunu sanır. Diğer bir kısım mason, masonluğu karakter yapma yeri telakki eder. Velhasıl masonik kutsal dili okuyup yazmayı bilmeyenlerin sembollerden ve alegorilerden çıkardıkları manalar bunlar ve bunlara benzer değerdedir. Biraz derinine inebilen masonlar için masonluk ve onun maksat ve gayesi bambaşkadır. Masonluk bir erişirme bilimidir. Eriştirme, inisiyasyon, yeni bir başlangıç manasına gelir. Eski bir yaşayış tarzını bırakıp, yeni ve daha asil bir hayata giriş demektir... Masonlukta çok elemanter ve basit bir sembolizm arkasında, varlığımızın sırlarının öğrenebileceği daha yüksek bir iç hayata girmemize yardım eden bir erişirme silsilesi mevcut bulunmaktadır. İşte bu iç hayatta ve ona geçiştedir ki Masonluk Aydınlığına ulaşmak mümkün oluyor. Terakki ve tekamülün vasıflarını ve şartlarını öğrenmek kabil oluyor.⁴¹

Alıntıda bazı düşük dereceli masonların, bu örgütü bir "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" zannettikleri oysa masonluğun insanın "varlığının sırları" ile ilgili olduğu vurgulanmaktadır. Yani masonluğun "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" görüntüsü, aslında bu örgütün felsefesini kamufle eden ve bir taraftan da sembolik olarak ifade eden bir kılıftır. Masonluk gerçekte belirli bir felsefeyi kendi üyelerine ve topluma

empoze etmek için sistemli şekilde çalışan bir örgüttür.

Masonluğun pagan kültürlerden, başta da Eski Mısır'dan devraldığı bu felsefenin en temel unsuru ise, başta da belirttiğimiz gibi materyalizmdir.

MASON KAYNAKLARINDA

MATERYALİZM

I. MUTLAK MADDE İNANCI

Günümüzde masonlar, aynen Eski Mısır'daki Firavunlar, rahipler ve diğer sosyal sınıflar gibi, maddenin sonsuzluğuna, yaratılmadığına ve canlılığın cansız maddenin içinden rastlantılarla doğduğuna inanmaktadırlar. Materyalist felsefenin temel unsurları olan bu görüşleri, masonik kaynaklarda detaylarıyla okumak mümkündür.

Üstad mason Selami Işındağ'ın *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonluğun katıksız materyalist felsefesi şöyle açıklanmaktadır:

Bütün uzay, atmosfer, yıldızlar, doğa, cansız ve canlı dediğimiz herşey, atomlardan oluşmaktadır. İnsan da doğadaki çeşitli atomların toplamından başka bir şey değildir. Canlıların yaşamı, atomlar arası elektrik akımının bir dengesiyle sağlanmaktadır. Bu dengenin –atomlardaki elektrisitenin değil- ortadan kalkmasıyla öldüğümüz vakit, toprağa dönüşüp atomlara ayrılıyoruz. Yani özdekten (madde) enerjiden gelmişiz, özdeğe, enerjiye dönüşüyoruz. Atomlarımızdan bitkiler, onlardan da canlılar ve bizler yararlanıyoruz. Öyleyse herşey eşit hamurdan ya-

*pılmıştır. Ancak evrime erişmiş en son hayvan olan bizde beyin en yetkin (mükemmel) durumda bulunduğu-
dan, bilinç oluşmuştur. Deneysel Ruhbilim'in verilerini göz önünde tutarsak, "duygu-zihin-buyruktu"dan oluşan üç ruhsal yaşantımızın, beyin korteks hücreleri ve hormonların dengeli fonksiyonları sonucu oluştuğu anlaşılmaktadır... Olumlu bilim ve akıl, hiçbir şeyin yoktan var edilmediğini ve yok olmadığını benimsemiştir. Buna göre insanın hiçbir güce minnettar ve borçlu olmadığı sonucunu çıkarma olanağı vardır. Evren bir total enerjidir. Başlangıcı ve sonu bilinmemektedir. Herşey bu total enerjiden doğar. Evrime uğrar, ölür, ama tümüyle kaybolmaz. Değişir ve dönüşür. Gerçek ölüm ve kayboluş yoktur. Sürekli değişme, dönüşme ve oluşma vardır. Ama bu büyük sorunu, bu evrensel gizemi (sır) bilimsel yasalarla açıklama olanağı yoktur. Bilim dışı açıklamalar da bir imgesel (hayali) tasarıdır, dogmadır, boş inançtır. Olumlu bilim ve akla göre, bedenden ayrı bir ruh olamaz.⁴²*

Bu satırlarda sıralanan görüşlerin aynısını, Marx, Engels, Lenin, Politzer, Sagan, Monod gibi materyalist düşünürlerin kitaplarında da bulabilirsiniz: Bunlar, evrenin sonsuzdan beri var olduğu, maddenin tek mutlak varlık olduğu, insanın maddeden ibaret olduğu ve bir ruha sahip olmadığı, maddenin kendi içinde evrimleştiği ve yaşamın böyle ortaya çıktığı gibi, temel materyalist hurafelerdir. Hurafe terimini kullanmak yerindedir, çünkü -ışındağ'ın "bunlar olumlu akıl ve bilimin sonuçlarıdır" şeklindeki iddiasının aksine- gerçekte tüm bu görüşler 20. yüzyılın ikinci yarısındaki bilimsel bulgular tarafından

çürütülmüş durumdadır. Örneğin bugün bilim çevrelerince kesin kabul görmüş olan Big Bang teorisi, evrenin bundan milyarlarca sene evvel yoktan yaratıldığını bilimsel olarak ispatlamıştır. Termodinamik Kanunu, madde- nin "kendi kendini düzenleme" gibi bir vasfı olmadığını, dolayısıyla evrendeki denge ve düzenin bilinçli bir yaratılışın eseri olduğunu göstermektedir. Biyoloji, canlılardaki olağanüstü tasarımları ortaya koyarak, tüm bunları var eden bir Yaratıcının varlığını ispatlamaktadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı, Materyalizmin Sonu, Materyalizmin Çöküşü, Hayatın Gerçek Kökeni, Evrim Aldatmacası*)

İşindağ satırlarının devamında, masonların gerçekte materyalist (ve dolayısıyla ateist) olduklarını, "Evrenin Ulu Mimarı" kavramını ise gerçekte maddi bir evrimi kastederek kullandıklarını şöyle açıklar:

Kısaca, hem de pek kısaca, bazı masonik ilkelere, düşünüş ve benimseyişlere de değinmek istiyorum: Masonluğa göre yaşam (hayat) tek hücreden başlar, değişme, dönüşme ve evrim (tekamül) ile insana kadar gelir. Başlangıcın kendiliği (mahiyet), nedenleri, amacı ve koşulları bilinemez. Yaşam, özdek-enerjiden çıkmıştır ve ona dönecektir. Evrenin Ulu Mimarı; ancak yüce bir prensip, iyilikler ve güzelliklerin sonsuz ufku, evrimin doruğu, en yüksek aşaması, insanlık ülküsü olarak düşünülüp benimsenirse, kişileştirilmezse, dogmatizmden kurtulma olanağı vardır.⁴³

Görüldüğü gibi, masonluk felsefesinde "maddeden gelip maddeye gitmek" en temel inançlardan biridir. Ko-

nunun önemli bir yönü ise, masonların bu felsefeyi sadece kendilerine has bir inanç olarak görmemeleri, tüm topluma bu fikirleri yaymak istemeleridir. Işındağ, üstteki satırlarının ardından şöyle yazar:

*Bu ilke ve öğretilerle yetkinleşen mason; insanları eğitmeyi... olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek onları kalkındırmayı bir görev olarak almıştır. Masonluk böylece insanlara halka dönüktür. Halka rağmen, halk için çalışır.*⁴⁴

Bu ifadeler masonluğun topluma yönelik iki özelliğini göstermektedir:

1) Masonluk, inandığı materyalist felsefeyi (yani bir Eski Mısır hurafesini) topluma "olumlu bilim ve akıl" kisvesi altında empoze etme çabasıdır.

2) Bunu, "halka rağmen" yapmaya niyetlidir, yani bir toplum Allah'a inansa, materyalist felsefeyi kabul etmek istemese bile, masonluk bu konuda ısrarlı davranacak, halkın rızasına rağmen onun dünya görüşünü değiştirmek için çaba harcayacaktır.

Burada mutlaka dikkat edilmesi gereken önemli bir husus, masonluğun kullandığı terminolojinin aldatıcılığıdır. Masonik yayınlarda, özellikle de masonların topluma yönelik açıklamalarında, kendi felsefelerini olabildiğince masum, akılcı ve hoşgörülü gibi göstermeyi amaçlayan bir üslup kullanılmaktadır. Üstteki alıntıda kullanılan "olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek insanları kalkındırmak" kavramı buna bir örnektir. Gerçekte masonluğun felsefesinin "olumlu akıl ve bilimle" bir ilgisi yoktur; bilime rağmen savunulan köhne bir hurafedir. Masonluğun "insanları kalkındırmak" gibi bir amacı da yoktur; bundan kasıt kendi felsefelerini insanlığa empoze etmek-

tir. Bunu "halka rağmen" yapmaya kararlı olduklarını açıklamaları ise, "hoşgörülü" değil, totaliter bir dünya görüşüne sahip olduklarını göstermektedir.

II. RUHUN VE AHİRETİN İNKARI

Masonlar materyalizm inancının bir gereği olarak insan ruhunun varlığını kabul etmezler ve ahiretin varlığını da kesin olarak reddederler. Buna rağmen, masonik kaynaklarda kimi zaman ölenler için "ebediyete intikal etmekten" söz edilir veya buna benzer manevi kavramlar kullanılır. Çelişkili gibi görünen bu durum aslında çelişkili değildir, çünkü masonların ruhun ölümsüzlüğüne dair tüm izahları sembolik anlamdadır. *Mimar Sinan* dergisindeki "Masonlukta Ölüm Sonrası" başlıklı bir makalede bu durum şöyle anlatılır:

Masonlar Üstad Hiram efsanesinde ölümden sonra dirilişi sembolik manada kabul ederler. Bu diriliş, hakikatın daima ölüme ve karanlığa üstün geleceğini belirler. Masonluk, bedenden ayrı bir ruhun mevcudiyeti ile uğraşmaz. Ölümden sonra diriliş, masonlukta insanlığa manevi ve maddi birtakım eserler verebilmektir. İnsanı ebedileştirecek olan bunlardır. Pek uzun gibi görünen, aslında kısa olan insan yaşamında, adları ölümsüzleşme konusunda belirginleşenler, yaşamları süresince bu başarıya erişmiş olanlardır. Adlarını ölümsüzleştirmiş olanların tüm çabalarını, gerek çağdaşlarını, gerek kendilerinden sonra gelecek kuşakları mutlu etmeye, onlara daha insancıl bir dünya sağlamaya sarf ettiklerini görüyoruz. Bunların güttükleri amaç, yaşayan insanların yaşamların-

da etkin olan insancıl duyguları yükseltmektir... Asırlar boyunca ölümsüzlüğü aramış insanoğlu buna, yaptığı işler, hizmetler, fikirler sayesinde kavuşacak ve yaşantısına bir anlam verebilecektir. Bu sayede, Tolstoy'un belirttiği gibi, "Cennet burada, yeryüzünde kurulmuş olacak ve insanlar mümkün olan en yüksek iyiye kavuşacaklar."⁴⁵

Üstad Mason Işındağ ise aynı konuda şunları yazmaktadır:

HERŞEYİN TÖZÜ (cevheri): Bunu enerji, özdek (madde) olarak benimseyen masonluk, herşeyin aşama aşama değişikliğe uğrayarak yine özdeğe döneceğini söyler ki, bilimsel anlamda ölümü tanımlamış olur. Bu durumda mistisizmin; ruh ve beden olarak ikiye ayırdığı güçlerden bedeninin ölmesine karşın (rağmen) ruhun ölmediği, ruhlar evrenine göçtüğü, orada yaşamını sürdürdüğü ve ileride Tanrı buyruğuyla bir başka bedene geçtiği biçimindeki inancı, masonluğun benimsediği değişme-dönüşüm düşüncüsüyle bağdaşamaz. Masonluk bu benimseyişini şöyle bir tümceyle desteklemektedir:

"Ölümünüzden sonra sizden kalacak ve ölmeyecek olan şey, olgunluklarınızın anısı ve yapıtlarınızdır." Masonluğun bu benimseyişi, bir filozofik düşünüş biçimidir ki, olumlu bilim ve akıl ilkelerine dayanır. Ruhun ölümsüzlüğü ve ölümden sonra dirilmesi şeklindeki dinsel inancın bu bilim-akıl prensipleriyle uzlaşması olanaksızdır. Öyleyse Masonluk bu konuda düşünüyü ve benimseyiş ilkelelerini, pozitivist ve rasyonalist felsefe sistemlerinden almış-

tır. Böylece bu filozofik sorunda dinlerden ayrı bir düşününü, benimseyiş ve açıklamaya bağlanmıştır.⁴⁶

Ölümden sonra dirilişi reddetmek, ölümsüzlüğü ise "geride bırakılan maddi eserlerde" aramak... Bu düşünce masonlar tarafından "çağdaş bilimin gereği" gibi gösterilse de, gerçekte tarihin eski çağlarından bu yana inkarcılar tarafından inanılan bir hurafedir. Kuran'da inkarcıların "ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları" edindikleri haber verilir. Geçmiş peygamberlerden biri olan Hz. Hud, inkarcı Ad kavmini bu cahilce düşünceye karşı şöyle uyarmıştır:

"Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip oyalanıp eğleniyor musunuz?"

"Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz?"

"Tutup yakaladığınız zaman da zorbalara gibi mi yakalısınız?"

"Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin." (Şuara Suresi, 128-131)

İnkarcıların burada yanıldığı nokta, sanat yapıları inşa etmek değildir. Müslümanlar da sanata önem verir, sanat yapıları inşa eder ve bu yolla dünyayı güzelleştirmek için gayret ederler. Aradaki fark, niyettir. Bir Müslüman, Allah'ın insana verdiği güzellik ve estetik kavramlarını sergilemek, ifade etmek için sanatla ilgilenir. İnkarcılar ise, sanatı "ölümsüzlük yolu" zannederek yanılmaktadırlar.

EVİRİM TEORİSİNİN PERDE ARKASI

Tarihler 1832 yılını gösteriyordu.

H.M.S. Beagle gemisi, Atlas Okyanusu'nun derin sularında hızla ilerliyordu. Gemi sıradan bir yük ya da yolcu gemisi görünümündeydi, ama çıktığı yolculuk yıllar sürecek uzun bir keşif gezisi niteliğindedi. İngiltere'den yola çıktıktan sonra tüm okyanusu kat edecek ve Güney Amerika sahillerine varacaktı.

O zamanlar hemen hiç kimse için çok büyük bir anlam ifade etmeyen Beagle gemisinin 5 yıllık uzun yolculuğu başlıyordu.

Gemiyi daha sonra çok ünlü yapacak olan şey ise, içindeki bir yolcuydu. Charles Robert Darwin adında 22 yaşındaki genç bir doğa araştırmacısıydı bu. Aslında öğrenimini biyoloji değil din üzerine yapmış, Cambridge Üniversitesi'nde teoloji okumuştı.

Genç adam, uzun bir din eğitimi görmüş, ama öte yandan içinde yaşadığı yüzyıldaki materyalist düşüncelerden de çokça etkilenmişti. Nitekim Beagle yolculuğuna çıkmadan bir yıl önce de, Hıristiyan inancının bazı temellerinden kesin olarak vazgeçmişti.

Genç Darwin bu düşünceler içinde çıktığı yolculuk boyunca, karşılaştığı tüm bulguları materyalist bir gözle yorumladı; incelediği canlılara yaratılış dışında bir açıklama getirmeye çalıştı. İlerleyen yıllarında bu fikri daha da geliştirdi, detaylandırdı ve bir teori olarak ortaya koyup yayınladı. 1859 yılındaki *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla ileri sürdüğü bu teori, 19. yüzyıl fikir dünyasına çok

olumsuz bir etkide bulunacak, ateizmin yüzyıllardır aramakta olduğu sözde "bilimsel" dayanağı oluşturacaktı.

Peki acaba evrim teorisi Darwin'in özgün bir buluşu muydu? Dünya tarihinin en büyük aldatmacalarından birine yol açan teoriyi, kendi başına mı geliştirmişti?

Gerçekte Darwin, daha önceden temel argümanları oluşturulmuş, fikri alt yapısı kurulmuş bir düşünceyi bazı rötuşlarla yeniden öne sürmekten başka bir şey yapmamıştı.

MASONLAR VE NATÜRALİST FELSEFE

Darwinizm'in, Charles Darwin'in özgün bir buluşu olmadığı gerçeğine dikkat etmek gerekir. Her ne kadar Darwin kitabında sürekli olarak "benim teorim" demişse de, gerçekte çok daha eskilere uzanan natüralist felsefeyi, döneminin gözlemlerini kullanarak yeniden yorumlamaktan başka bir şey yapmamıştır.

Darwin'in tek özgün buluşu gibi gösterilen doğal seleksiyon kavramı ise, gerçekte ondan daha önce çeşitli bilim adamları tarafından vurgulanmış bir olgudur. Ancak Darwin'den önceki bilim adamları doğal seleksiyonu yaratılışa aykırı bir argüman olarak kullanmamışlar, aksine bu olguyu Yaratıcının türleri kalıtsal bir bozukluktan korumak için meydana getirdiği bir sistem olarak görmüşlerdir. Darwin, aynı materyalist Karl Marx'ın idealist Hegel'in "diyalektik" kavramını alıp, kendi felsefesine göre çarpıtıp sahiplenmesi gibi, doğal seleksiyon kavramını da yaratılışçı bilim adamlarından almış ve natüralizme göre çarpıtarak kullanmıştır.

Dolayısıyla Darwinizm'in ortaya çıkışında Darwin'in kişisel rolünü fazla büyütmemek gerekir. Darwin'in kul-

landığı felsefe ve kavramlar, kendisinden daha önce natüralist düşünürler tarafından inşa edilmiştir. Eğer Darwin evrim teorisini ortaya atmasıydı, aynı işi bir başkası yapacaktı. Nitekim Darwin'in teorisinin çok benzeri aynı dönemdeki bir başka İngiliz doğa bilimci olan Alfred Russel Wallace tarafından da geliştirilmiş, hatta Darwin bu nedenle *Türlerin Kökeni*'nin basılmasında acele etmiştir.

Sonuçta Darwin, Avrupa'da Allah'a ve dine olan inancı yok etmek, bunun yerine materyalist ve natüralist felsefeyi, hümanist bir yaşam modelini yerleştirmek için yürütülen uzun bir mücadelenin bir aşamasında ortaya çıkmış bir kişidir. Bu mücadeleyi yürüten en etkin güç ise, şu veya bu düşünür değil, pek çok düşünürü, ideoloğu, siyasi lideri bünyesinde barındıran masonluk örgütüdür.

Bu gerçek, dönemin Hıristiyanları tarafından da teşhis ve ifade edilmiştir. Katolik dünyasının lideri Papa XI-II. Leo'nun 1884 tarihli ünlü *Humanum Genus* adlı fermanında masonluk ve faaliyetleri hakkında çok önemli tespitler vardır. Papa şöyle yazmıştır:

"Zamanımızda Masonluk isimli, çok yaygın ve kuvvetli bir örgüte sahip bir derneğin desteği ve yardımıyla, karanlık kuvvetlere tapınlar olağanüstü bir gayret içinde birleşmiş durumdadır. Bunlar artık niyetlerini gizleme ihtiyacı duymadan Tanrı'nın Yüksek Varlığı ile mücadele etmektedirler..."

Masonların istekleri ve bütün çabaları aynı amaca yönelmektedir: Hıristiyanlığın gereği olan her türlü sosyal ve dini disiplini tamamen yıkmak ve yerine prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kuralları oturtmak."⁴⁶

Papa XIII. Leo'nun yukarıdaki sözleriyle ifade ettiği gerçek, dinin getirdiği ahlak kurallarının tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır. Masonluğun, Darwinizm aracılığı ile yapmaya çalıştığı, hiçbir İlahi kanun tanımayan, Allah korkusundan uzak, her türlü suçu işleyebilecek, ahlaki yönden dejenere olmuş toplumlar meydana getirmektir. Yukarıdaki ifadede "prensıplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kurallar" derken kastedilen de böyle bir toplum modelidir.

Masonlar, amaçlarına hizmet edeceğini düşünerek Darwinizm'in kitlelere yayılması konusunda da büyük bir rol oynadılar. Darwin teorisini yayınlar yayınlamaz, etrafında bir grup gönüllü propagandacı oluştu. Bunların en önde geleni ise, o zamanlar kendisine "Darwin'in çoban köpeği" sıfatı bile yakıştırılan Thomas Huxley'di. "Darwinizm'in yayılmasındaki tartışılmaz en önemli faktör" sayılan Huxley , 1860 yılında Oxford Piskoposu Samuel Wilberforce ile giriştii "Oxford Tartışması"yla tüm dünyanın dikkatini evrim konusuna çekmişti.⁴⁷

Huxley'in kendisini evrimi yaymaya bu denli adanması, onun "örgütsel bağlantı"ları ile birarada düşünöldüğünde ortaya ilginç bir tablo çıkıyordu: Huxley, İngiltere'nin en önemli bilim kurumlarından biri olan Royal Society'nin bir üyesiydi ve bu kurumun neredeyse tüm diğer üyeleri gibi kıdemli bir masondu.⁴⁸ Royal Society'nin diğer üyeleri de, hem kitabını yayınlamadan önce hem de yayınladıktan sonra Darwin'e büyük destek ve katkılarda bulundular.⁴⁹ Bu masonik kurum, Darwin'i ve Darwinizm'i o denli sahiplendi ki, bir süre sonra, aynı Nobel ödülleri gibi, her yıl başarılı bulduğu bilim adamlarına "Darwin madalyası" hediye etmeye başladı.

Kıscası Darwin tek başına değildi. Teorisini ortaya attığı andan itibaren "örgütlü" bir şekilde desteklendi. Bu örgütlü destek, çekirdeğini masonların oluşturduğu sosyal sınıf ve gruplardan geliyordu. Marksist düşünür Anton Pannekoek *Marxism And Darwinism* (Marksizm ve Darwinizm) adlı kitabında, bu önemli gerçekten söz eder ve burjuvazinin, yani Avrupalı zengin kapitalist sınıfın Darwinizm'i destekleyişini şöyle anlatır:

Marksizm'in önemini ve pozisyonunu sadece proleter sınıf mücadelesindeki rolüne borçlu olduğu herkesçe bilinir... Darwinizm'in de Marksizm'le aynı tecrübeleri yaşadığını görmek zor değildir. Darwinizm, bilim dünyası tarafından objektif bir yaklaşımla tartışılarak ve test edilerek kabul edilmiş soyut bir teori değildir. Hayır, Darwinizm ilk adımı atar atmaz, hevesli destekçileri ve tutkulu düşmanları olmuştur. Darwin'in ismi, teorisinden az bir şey anlayan insanlar tarafından yüceltilmiştir... Darwinizm de, sınıf mücadelesinde bir rol oynamıştır ve bu rol sayesinde hızla yayılmış, tutkulu taraftarlar ve çetin düşmanlar kazanmıştır.

Darwinizm, kilise haklarına ve aristokrasiye karşı çıkan burjuvazi için bir araç olmuştur... Burjuvazinin amacı, önlerine çıkan eski hakim yönetici güçleri ortadan kaldırmaktır... Din sayesinde rahipler büyük kitleleri kontrol altında tutmuş ve böylece burjuvazinin isteklerine karşı koyabilmiştir.... Doğa bilimi inanca karşı bir silah haline getirilmiş, bilim ve yeni keşfedilen doğal yasalar öne sürülmüş ve burjuvazi bu silahlarla birlikte savaşmıştır...

Darwinizm tam istenen zamanda gelmiştir; Darwin'in insanın aşağı hayvanlardan türemiş olduğunu öne süren teorisi, Hıristiyan inancının bütün temelini yok etmiştir. İşte bu nedenledir ki, Darwinizm ortaya çıktığı anda, burjuvazi onu büyük bir hırsla sahiplenmiştir... Bu şartlar altında, bilimsel tartışmalar bile, sınıf savaşının fanatizmi ve tutkusu ile yürütülmüştür. Darwin hakkında yazılmış yazılar, bilimsel yazarların isimlerini taşımalarına rağmen, sosyal polemiklerin karakterini sergilemektedir.⁵⁰

Anton Pannekoek, Marksist "sınıf analizi" terimleriyle düşündüğü için, Darwinizm'i yayararak dine karşı örgütlü bir mücadele yürüten gücü "burjuvazi" olarak tanımlamaktadır. Ancak konuyu biraz daha tarihsel veriler ışığında incelediğimizde, söz konusu burjuvazinin içinde, din aleyhtarı savaşı organize eden -ve bunun için Darwinizm'i kullanan- bir örgütlenme olduğunu görürüz: Masonluk.

Bu gerçek, gerek tarihsel verilerle ortadadır, gerekse masonların kendi kaynaklarında açıkça ifade edilmektedir. Bu kaynaklardan biri, Üstad mason Selami Işındağ'ın *Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası, 1962 Yılı Bülteni* adlı kitabında yayınlanan "Bilginin Gelişmesinde Engeller ve Masonluk" adlı makalesidir. Işındağ, makalesinin başında, dinin insanlar tarafından ortaya atılmış bir efsane olduğunu iddia etmekte ve tüm İlahi dinlerin akıl ve bilime aykırı olduğu şeklindeki klasik masonik hikayeyi tekrarlamaktadır. Daha sonra da, bilimsellik görüntüsü altında dine karşı verilen savaşın gerçek organizatörünü şöyle açıklamaktadır:

Bilginin gelişmesindeki şu mücadeleye dikkat edilirse, her safhasında masonluğun savaştığı kabul edilebilir. Bu-

nun sebebi şudur: Masonluk, her devirde daima akıl, ilim ve olgunluğu, yani hikmeti kendine rehber edinmiştir. Kurulduğu tarihten beri, batıl ve hurafe ile savaşımıştır.

Oysa gerçekte "batıl ve hurafe", masonların iddia ettiği gibi din değil, kendilerinin inanmakta olduğu materyalist, natüralist ve evrimci dogmalardır. Bunun en açık kanıtı da, Eski Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerin boş inançlarının birer tekrarı olan bu köhne düşüncelerin çağımızın bilimsel bulguları tarafından reddedilmesidir.

Üstad mason Selami Işındağ "Doğa dışında bizi yöneten, düşünüyü ve davranışlarımızdan sorumlu bir gücün bulunamayacağını" iddia etmekte, sonra da hemen "yaşamın tek hücreden başlayıp değişmeler ve evrim ile bugünkü çeşitlenme aşamasına vardığını" ileri sürmektedir. Ardından da evrim teorisinin masonlar için ne anlam ifade ettiğini şu iddiayla özetlemektedir:

İnsan, evrim bakımından, hayvandan ayrı değildir. İnsanın oluşması ve evrimi için, hayvanların tabi oldukları güçlerden ayrı, özel güçler yoktur.⁵¹

Bu iddia, masonların evrim teorisine neden önem verdiklerini açıkça göstermektedir. Onların amacı, insanın yaratılmadığını savunmak, böylece sahip oldukları hümanist ve materyalist felsefeyi tutarlı gibi gösterebilmektir. İnsanın yaratılmadığını savunmanın tek yöntemi ise evrim teorisidir. İşte bu nedenle masonluk, her ne surette olursa olsun evrim teorisine inanır, bunu savunur ve topluma yaymaya çalışır. Yani masonlar, yaldızlı sembollerle, mistik öğelerle süslenen köhne bir öğretiyi uğruna, Allah'ın dinini reddetmektedirler.

Dahası, reddetmekle kalmamakta, dine karşı savaşmaktadırlar. Hem de oldukça uzun bir süredir.

MASONLARIN DİNE KARŞI SAVAŞI

Masonluk varlığını ilk kez 1717'de İngiltere'de resmi olarak ilan etti. Bu tarihten sonra, önce İngiltere'de, ardından başta Fransa olmak üzere kıta Avrupası'nda yayılan masonluk, her ülkede din karşıtlarının toplanma yeri oldu. Kendilerini "hür düşünürler" olarak ilan eden -bununla, İlahi dinleri tanımadıklarını ifade eden- pek çok Avrupalı mason localarında bulundu. Mimar Sinan dergisindeki "Masonluğun İlk Devirleri" başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Masonluk, kiliselerin dışında hakikati arayanların biraraya geldiği, toplandığı yer, melce oluyordu."⁵²

Dahası "hakikati dinin dışında arayan" bu zümre, dine karşı da büyük bir husumet duyuyordu. Bu nedenle örgüt, kısa sürede Kilisenin, özellikle de Katolik Kilisesi'nin rahatsızlık duyduğu bir güç merkezi haline geldi. Bu masonluk-Kilise çatışması giderek büyüyerek 18. ve 19. yüzyıl Avrupası'na damgasını vuracaktı. 19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa dışındaki coğrafyalara da yayılmaya başlayan masonluk, gittiği her ülkede din karşıtı felsefelerin ve hareketlerin çıkış noktası haline gelecekti.

Mimar Sinan dergisindeki "Politika ve Masonluk" başlıklı bir makalede, masonluğun bu din karşıtı savaşı şöyle açıklanmaktadır:

Franmasonluk siyasal bir parti olmamakla beraber, siyasal ve sosyal olayların akımına uygun olarak uluslararası birleşik ve sosyal bir kuruluş halinde örgütlenmesi 18. yüzyılın başlarına rastlar. Mezheplerin özgürlük kuralla-

rını uygulamaya çalıştığı sırada, onlara yardım için, din adamları kurallarının (ruhban heyetlerinin) nüfuz ve iktidarlarına karşı savaş açmak durumuna giren farmasonluğun yıkmak istediği şey, Kilisenin hükümetler ve halk üzerindeki tahakkümü idi. Bundan dolayı 1738 ve 1751 yıllarında Papa tarafından dinsiz olarak ilan edilmiştir... Farmasonluk, mezhepler özgürlüğü ilkelerini amaç edinen ülkelerde yalnız ismen gizli ve esrarlı toplantıları olan bir dernek halinde kalmış ve bu gibi memleketlerde hem müsamaha ve hem de teşvik görerek, vakit ve hali uygun orta sınıf halk ile yüksek memurlardan taraftarlar bulmuş ve mason olan devlet erkanını kendi örgütlerinin başkanlık makamına geçirmiştir. Katolik mezhebinin herkes için mecburi olduğu güney memleketlerinde ise, gizli, yasak ve kanuni tekib ve izlenmeye maruz devrimci bir dernek niteliğini muhafaza etmiştir. Bu memleketlerde orta sınıftan hür düşünceli gençler ve hükümetlerinin yönetiminden memnun olmayan subaylar mason localarına girmeye ve böylece, İspanya, Portekiz ve İtalya'da ve özellikle Vatikan Kilise Hükümetinin tahakkümü altındaki rejimler aleyhine devrimci tertipler alınmaya başlanmıştır.⁵³

Kuşkusuz burada mason yazar kendi örgütünün lehinde bir üslup kullanmakta, masonluğun "kilise tahakkümü"ne karşı savaştığını ileri sürmektedir. Ancak konuyu yakından incelediğimizde, pek çok ülkede "tahakküm" kavramının asıl olarak masonlar tarafından kurulan veya desteklenen rejimlere uygun düştüğünü görürüz. Öte

yandan, masonluğun "tahakküme karşı savaşıma" iddiasının da göstermelik olduğu sonucuna varırız. Kilise, -Hıristiyanlığın çarpıtılmış olması sebebi ile- gerçekten de skolastik fikirler ve baskıcı uygulamalar sergilemesine rağmen, masonluğun kilise düşmanlığı bu sosyal meseleden değil, İlahi dinlere karşı duyduğu nefretten kaynaklanmıştır.

Masonluğun yapısına, rit ve ayinlerine bir göz atmak, bu konuda fikir vermek için yeterlidir.

BİR MASON LÖCASI ÖRNEĞİ:

"CEHENNEM ATEŞİ KULÜBÜ"

Masonların 18. yüzyılda nasıl bir örgütlenme içinde olduklarını, nelerle uğraştıklarını anlamak için yapılması gerekenlerden biri, o dönemde ortaya çıkan çeşitli masonik gizli dernekleri incelemektir. Bu derneklerden birisi, 18. yüzyılın ortalarında İngiltere'de aktif olan "Cehennem Ateşi Kulübü"dür. (Hell Fire Club) Bu kulübün masonik yapısını ve sahip olduğu din aleyhtarı, pagan kimliği, mason yazar Daniel Willens "The Hell-Fire Club: Sex, Politics, and Religion in Eighteenth-Century in England" adlı makalesinde açıklamaktadır. Masonlar tarafından açılan "thefreemason.com" isimli internet sitesinde yayınlanan makaleden bazı ilginç pasajlar şöyledir:

İngiltere'de Kral III. George'un hükümdarlığı döneminde, mehtaplı gecelerde, pek güçlü hükümet üyelerinin, önde gelen aydınların ve etkili sanatçıların hep birlikte Thames nehrinin üzerinde bir tekne içinde West Wycombe civarında bulunan bir manastır yıkıntısına doğru yol aldıkları görülebilirdi. Orada, keşiş kıyafetlerine bürünen bu saygıdeğer kişiler, kutsallığını yitirmiş bu manastırın çanlarının çalmasıyla birlikte, her türlü ahlaksızlı-

ğa kendilerini kaptırırlardı. Gece, kendini sefahate adanmış bir soylu kadının çıplak vücudu ile kutlanan bir Kara Ayin ile doruk noktasına ulaşır, şeytani tapınmalarını tamamlayan ele başları Britanya İmparatorluğu'nun gidişatı ile ilgili komplolar kurmak için cümbüşe ara verirlerdi.

Halk arasında "Cehennem Kulübü" olarak tanınmış olmalarına karşın, bu günah tarikatı, kendilerini, bir Gotik özentisi ile "Medmenham'lı St. Francis Keşişleri" diye adlandırırırlardı. Bu dedikodu dolu dönemde, topluluğun şeytani etkinlikleri hakkında epey söylenti yayılmıştı, hatta 1765 yılında Charles Johnstone adlı bir yazar Medmenham Keşişleri'nin gizlerini açıkladığı "Chrystal" isimli bir roman yayınlamıştı.

Medmenham Keşişleri'nin en önemli öncüsü, Wharton Dükü Philip (1698-1731) tarafından 1719 yılında Londra'da kurulan Cehennem Kulübü'dür. Wharton, liberal partiden ileri gelen bir politikacı ve bir masondu. Aynı zamanda ateist olan Wharton, satanist şenliklere alenen önderlik ederek, dini alaya almaya çabalandı. Wharton, 1722 yılında Londra Büyük Locası'nın Büyük Üstadı seçildi...

1739 Yılında Dashwood, Abbe Nicolini'yi görmek için gittiği Floransa'da, Divan Kulübüne katılacak olan Lady Mary Wortley Montagu ile karşılaştı. Bu dönemde İtalya'da masonların işleri pek yolunda gitmiyordu. Papa XII. Clement, engizisyonu mason localarının aleyhine döndüren yeni bir kararname yayınlamıştı. Ancak, 1740 yılının başlangıcında Papa öldü. Yeni Papa'yı seçecek olan kardinaller kurulu toplantısı yapılırken, Dashwood Roma'ya gitti. Masonların en büyük düşmanı Kardinal Ottoboni kimliğine girdi ve halkın önünde maskaralıklar ve

sövgülerle dolu sahte bir ayin düzenleyerek Ottiboni ile alay etti....

Keşişlerin gerçek eylemlerini öğrenebilmek için gerekli belli başlı bilgiler herhalde toplantı salonunda bulunmalıydı. Ancak salonun hem döşenişi, hem de kullanılış tarzı bu güne kadar esrarını korudu. Sansasyon yaratmaktan hoşlanan yazarlara göre, bu salon tam bir satanist tapınaktı. Oysa, mason toplantıları için kullanıldığını varsaymak çok daha akla uygun görünüyor. Medmenham Keşişleri'nin önde gelen üyelerinden biri olan ve ancak kulüpten ayrıldıktan sonra masonluğa giren John Wilkes , eski dostlarına kara çalan bir makalesinde şunları anlatmıştı: "Kutsal günlerde keşişlerin bir araya gelerek en gizli ayinleri yaptıkları ve şatafatlı törenlerle kutsal adakları BONA DEA adına sundukları, bu Eleusis Gizemleri toplantılarına hiçbir günahkâr göz bile bakmaya cesaret edemezdi." Dashwood'un politik düşmanlarından biri olan ve kulübe kesin bir tavırla karşı çıkan Sir Robert Walpole'un oğlu Horace, manastır hakkında şu alaylı sözleri söylemişti: "Öğretileri ne olursa olsun, uygulamaları tam olarak pagandı: Bu yeni kilisenin şenliklerinde hiç gizlemeden Bacchus ve Venüs'e kurbanlar sunarlar, şarap fıçıları ile tanrıça heykelleri gırla giderdi."...

Eğer o dönemlerde mevcut idiye bile, Medmenham Keşişleri'nin üye listesi bugün elde değil. Ancak, pek büyük bir olasılıkla kulübe üye olan kişiler arasında, Dashwood'un kardeşi John Dashwood-King, Sandwich Earl'ü John Montagu, John Wilkes, George Bubb Dodington, Baron Melcombe, Paul Whitehead ve daha birçok meslek sahibi kişiler ve yerel toprak sahiplerinin bulunduğu biliniyor... Kamunun gözünde skandal sayılacak kadar önemli kişiler bunlar.

Dashwood'un bugüne dek yarattığı etkinin tam merkezinde din sorunu vardır... Cinsel büyüler, manastırda bulunan Kabala kitabı, her fırsatta ortaya çıkan Harpokrat'ın resmi, Dashwood'un masonlarla olan ilintisi ve Medmenham Manastırı'nda bulunan Theleme sloganı gibi unsurlar, Cehennem Ateşi Kulübünün erken bir "Crowley'cilik" olduğunu düşündürmektedir. Çok daha ciddi bir yaklaşım ise, Dashwood'un mason bağlantılarının üzerinde durarak, manastırın toplantı salonunun bir mason mabedi olduğunu, büyük olasılıkla isabetli olarak, ileri sürebilir.⁵⁴

Bu uzun alıntıyı aktarmamızın nedeni, 18. yüzyılda ortaya çıkan masonik örgütlenmenin nasıl bir atmosferde geliştiğine, kişileri nasıl etkilediğine dair iyi bir fikir vermesidir. Masonluk, gizemli, merak uyandırıcı, cezbedici bir örgüt olarak ortaya çıkmış, üye olan kişilerde, toplumun genel inançlarına aykırı davranmanın getirdiği bir tür psikolojik tatmin meydana getirmiştir. Masonik ayinlerin temel özelliği ise, az önceki alıntıda da vurgulandığı gibi, İlahi dinlerin sembol ve kavramları yerine pagan sembol ve kavramları yüceltmesidir. Böylece, sadece sembolizm yoluyla dahi, masonluğa giren kişiler Hıristiyanlığı terk ederek paganlaşmışlardır.

Ancak masonluk sadece garip ayinler düzenlemekle kalmamış, Avrupa'yı İlahi dinlerden uzaklaştırıp pagan bir kültüre sürüklemek için siyasi bir strateji de izlemiştir. Bu bölümde Avrupa tarihinin bazı önemli kilometre taşlarına ülke ülke bakacak ve bu aşamalarda masonluğun dine karşı yürüttüğü söz konusu savaşın izlerini araştıracağız. İlk bakmamız gereken ülke, Fransa'dır.

FRANSA'DA DİN KARŞITI MÜCADELE

Fransız Devrimi'nde masonların oynadığı büyük rolü daha önceki çalışmalarımızda incelemiştik. Aydınlanma filozoflarının çok büyük bir bölümü, özellikle de din aleyhtarı görüşleri en keskin olanlar, masondular. Fransız Devrimi'ni hazırlayan ve ona öncülük eden Jakobenler de yine locaların üyeleriydiler.⁵⁵

Devrimin içinde masonların oynadığı rol, Comte Cagliostro adlı bir "ajan-provokatör" tarafından henüz o yıllarda itiraf edilmişti. Cagliostro 1789'da Engizisyon tarafından tutuklanmış ve sorgu sırasında önemli itiraflarda bulunmuştu. Anlattıklarının başında, masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Papalığı yok etmek olduğunu ya da Papalığın ele geçirilmesinin hedeflendiğini açıklamıştı. Cagliostro'nun itirafları arasında, uluslararası Yahudi bankerlerin tüm bu devrimci faaliyetleri finansal yönden desteklediği, Fransız Devrimi'nde de yine Yahudi kaynaklı paraların önemli rol oynadığı da yer alıyordu.⁵⁶

Nitekim Fransız Devrimi, tam anlamıyla bir "din karşıtı devrim" oldu. Devrimciler aristokrasinin yanında din adamlarına karşı da büyük bir tasviyeye giriştiler. Çok sayıda din adamı öldürüldü, dini kurumlar ortadan kaldırıldı, ibadethaneler tahrip edildi. Hatta Jakobenler, Hıristiyanlığı tamamen ortadan kaldırmak ve yerine "akıl dini" adını verdikleri pagan bir inanç yerleştirmek için uğraşmışlardı. Ancak bir zaman sonra devrim onların da kontrolünden çıktı ve Fransa tam bir kaosa sürüklendi.

Masonluğun bu ülkedeki misyonu devrimle birlikte bitmedi. Devrimin ardından doğan karmaşa, sonunda Napoleon'un iktidarı ele geçirmesiyle istikrara kavuştu.

Ancak bu dönem de uzun sürmedi, Napoleon'un tüm Avrupa'ya hükmetme hırsı, iktidarının sonunu getirdi. Bundan sonra da Fransa'da istikrar ve monarşi yanlıları ile devrimciler arasındaki çatışma sürdü. 1830'da ve 1848'de ve 1871'de üç ayrı devrim daha yaşandı. 1848'de "İkinci Cumhuriyet", 1871'de ise "Üçüncü Cumhuriyet" kuruldu.

Bu çalkantılı dönemin içinde masonlar her zaman son derece aktif oldular. En büyük hedefleri ise, kiliseyi ve dini inançları zayıflatmak, dini değer ve kuralların toplum üzerindeki etkisini yok etmek, dini eğitimi ortadan kaldırmaktı. Masonluk, "antiklerikalizm" (kilise düşmanlığı) olarak bilinen sosyal ve siyasi hareketin karargahı gibi işlev gördü.

The Catholic Encyclopedia, "Grand Orient" olarak bilinen Fransız masonluğunun bu din karşıtı misyonu hakkında önemli bilgiler vermektedir:

Grand Orient'in resmi bülten ve el kitabında bulunan Fransız masonluğunun resmi dökümanları, Fransız Parlamentosu'na geçmiş Kilise karşıtı tüm kanunların Mason localarına önceden geçirildiğini ve Grand Orient'in yönetimi altında uygulandığını ispatlamaktadır. Ki burada açıkça ifade edilen amaç, Fransa'daki herşeyi kontrol altına almaktır. 1903 Kongresi'nde resmi konuşmacı olan vekil Massé, 1898 Kongresi'ndeki konuşmasını şöyle anlatıyor:

"Masonluğun en önemli görevi politik ve laik mücadelelere her gün daha fazla müdahale etmektir... Kilise karşıtı mücadeledeki başarı büyük ölçüde masonluk sayesinde. Masonluğun ruhu, programları, yöntemleri galip gelmiştir. Eğer (Kilise karşıtı) blok kurulduysa, bu masonluk ve localarda öğretilen disiplinin sonucudur... Eğer işimizi bitirmek istiyorsak, ki henüz bitmemiştir,

tetikte olmalıyız ve karşılıklı güvene sahip olmalıyız. Bu iş, yani kiliseye karşı mücadele, biliyorsunuz ki halen sürmektedir. Cumhuriyet, kendisini dini kurumlardan kurtarmalı ve bunun için onları güçlü bir darbeye süpürmelidir. Yarım yaptırımlar her yerde tehlikelidir, karşıımızdakiler tek bir darbeye ezilmelidir.⁵⁷

The Catholic Encyclopedia, Fransız masonluğunun dine karşı verdiği savaşı anlatmayı şöyle sürdürmektedir:

Gerçekte 1877'den itibaren Fransa'da uygulamaya konan; eğitimin dinden soyutlanması, özel Hıristiyan okullarına ve hayır derneklerine karşı yaptırımlar, dini kurumların kapatılması, Kilisenin mallarına el konması gibi "kilise karşıtı" tüm Masonik reformlar, sadece Fransa'da değil, tüm dünyada insan toplumlarının anti-Hıristiyan ve din dışı bir şekilde yeniden organize edilmesi hedefine yöneliktir. Dolayısıyla Fransız masonluğu, Masonluğun tümünün öncüsü olarak, evrensel bir Masonik Cumhuriyetin kurulacağı bir çağın başlangıcını kutlamak eğilimindedir. Grand Orient'in Büyük Üstadı Senator Delpech, 20 Eylül 1902'deki konuşmasında şöyle demektedir:

*"Celileli'nin zaferi 20 yüzyıl sürdü, ama şimdi ölüm zamanı geldi... Masonik Birliğin kurulduğu günden, Celileli efsanesinin üzerine kurulmuş olan Roma Kilisesi'nin erimesi de zaten başlamıştı."*⁵⁸

Söz konusu masonun "Celileli" derken kast ettiği kişi Hz. İsa'dır. Çünkü Hz. İsa, İncil'e göre Filistin'in Celi-le (Galile) kentinde doğmuştur ve yine İncil'de Hz. İsa'ya "Celileli İsa" diye seslenildiği bildirilir. Dolayısıyla masonların Kilise nefreti, Hz. İsa'ya ve onun şahsında tüm İlahi dinlere duydukları nefretin bir ifadesidir. 19. yüzyılda inşa ettikleri materyalist, Darwinist ve hümanist kül-

türle, kendilerince, İlahi dinleri öldürdüklerini ve Hıristiyanlık öncesinde olduğu gibi Avrupa'yı tekrar pagan yaptıklarını düşünmüşlerdir.

Bu sözlerin söylendiği 1902 yılında, Fransa'da çıkarılan bir seri kanun, din karşıtlığını ileri boyutlara götürmüştür. Tam 3000 dini okul kapatılmış, okullarda herhangi bir dini eğitim verilmesi yasaklanmıştır. Pek çok din adamı hapsedilmiş, bazıları ülkeden sürgün edilmiş, dindarlar adeta ikinci sınıf insan uygulaması görmeye başlamıştır. Bu nedenle 1904 yılında Vatikan, Fransa ile olan tüm diplomatik ilişkilerini kesmiş, ama Fransa'nın tavrında bir değişiklik olmamıştır. Ta ki Fransa I. Dünya Savaşı'na girip, Alman orduları karşısında yüz binlerce insanını kaybedip, gururu kırılıp, "maneviyat"ın önemini anlayana dek.

Fransız Devrimi'nden başlayarak 20. yüzyıla kadar süren din karşıtı savaş, *The Catholic Encyclopedia*'nin belirttiği gibi, "önceden mason localarında geçmiş olan kanunların meclise onaylatılması" ile yürümüş, yani temelde Fransız masonluğunun (Grand Orient'in) bir operasyonu olarak devam etmiştir. Bu gerçek, mason kaynaklarından açıkça anlaşılmaktadır. Örneğin Türk masonlarının bir yayınında "Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémenté Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan" şu alıntı yapılmaktadır:

İrtica hortlağı Fransa'yı tehdit ederken, din doktrinleri ve geri fikirler, modern cemiyetin prensiplerine ve kanunlarına karşı hücumla geçerken, Fran-masonluk gibi çalışkan, ileri görüşlü, hür ve kardeşlik umdelerine bağlı bir teşkilatın sinesinde, Kilisenin hudutsuz iddiaları, gülünç izamları ve adi tecavüzleri ile mücadele etme kuvvet ve tesellisini buluyoruz... Uyanık olmalıyız ve mücadeleye

dayanmalıyız. Beşeriyetin nizam ve tekamül idealini te-
essüs ettirmek gayesiyle, aşılamayacak siperimizi temin
edecek dayanışmayı kuralım.⁵⁹

Dikkat edilirse masonik edebiyat sürekli olarak ken-
di fikirlerini "ilericilik" olarak göstermekte, dindarları ise
"gericilikle" itham etmektedir. Oysa burada yapılan bir
kelime oyunudur. Alıntıda "irtica hortlağı" olarak söz
edilen kavram, zaten gerçek dindarların da karşı olduğu
bir olgudur. Ama masonlar bu ifade ile gerçek ve hak di-
ni hedef almakta, insanları dinden uzaklaştırmaya çalış-
maktadırlar. Ayrıca belirtmek gerekir ki, asıl olarak ma-
sonluğun savunduğu materyalist-hümanist felsefe, Eski
Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerden miras kal-
mış oldukça batıl ve "geri" bir düşüncedir.

Dolayısıyla masonların "ilericilik-gericilik" söylemi-
nin hiçbir gerçekçi temeli yoktur. Gerçekte böyle bir
temel de olamaz, çünkü masonlar ile dindarlar arasında-
ki çelişki, her ikisi de tarihin en eski devirlerden bu ya-
na var olan iki fikrin arasındaki çelişkinin bir tekrarından
başka bir şey değildir. Bu iki fikirden birincisi, insanın
Allah'ın dilemesiyle yaratılmış ve O'na ibadet etmekle
sorumlu bir varlık olduğunu beyan eden dindir, ki doğ-
ru olan da budur. Diğeri ise, insanın yaratılmadığını, ba-
şiboş olduğunu ve hayatının da bir amacı bulunmadığı
öne süren inkarcı düşüncedir. Bu gerçek anlaşıldığında,
gericilik-ilericilik gibi yüzeysel kavramların pek bir mana
taşımadığı da görülür.

Masonların "ilerleme" kavramını kullanarak gerçekte
dini yok etmek istedikleri, *The Catholic Encyclopedia*
tarafından şöyle açıklanıyor:

Aşağıdakiler (masonluk tarafından kullanılan) en
önemli yöntemler olarak sayılabilir:

Açık bir baskı politikasıyla veya Devlet ve Kilise arasındaki ayırım adı altındaki daha ikiyüzlü sistemi kullanarak, Kilisenin ve dinin tüm sosyal etkisini yok etmek... Kiliseyi, tüm gerçek dini, yani insanüstü bir kaynaktan gelen dini ortadan kaldırıp, bunun yerine "insanlık" gibi soyut kültler yerleştirmek... Aynı şekilde "dinler arasında ayırım yapmamak" sloganı altında, tüm özel ve kamusal hayatı, en başta da toplumsal yönlendirim ve eğitimi sekülerleştirmek.

Grand Orient (Fransız Büyük Locası) tarafından kast edildiği manasıyla, söz konusu "dinler arasında ayırım yapmamak" kavramı, anti-Katolik, anti-Hıristiyan, ateist, pozitivist veya agnostiktir.

(Grand Orient'e göre) çocukların düşünce özgürlüğü ve vicdanı tamamen ve sistematik olarak okulda şekillendirilmeli ve mümkün olduğunca Kilisenin ve din adamlarının hatta kendi ailelerinin bile etkisinden çıkarılmalı, bunun için gerekirse fiziksel ve manevi yaptırımlar kullanılmalıdır. Grand Orient grubu, bunu, nihai hedefi olan evrensel sosyal cumhuriyetin kurulması... için asla vazgeçilemez ve yanılmaz bir yol olarak görmektedir.⁶¹

Görüldüğü gibi masonluk, "sosyal yaşamın özgürleşmesi" adı altında, toplumun tamamen dinsizleştirilmesine yönelik bir program yürütmüştür ve hala da yürütmektedir. Bunun, her vatandaşın dini inancına saygı duyan, bu inancın özgürce yaşanması için fırsatlar sağlayan demokratik laiklik modeli ile karıştırılmaması gerekir. Söz konusu demokrat laiklik modeli, dindar olan veya olmayan her bireyin veya grubun özgürlüğünü güvence altına almaktadır. Oysa masonluğun amaçladığı "sekülerizasyon", toplu-

mun ve bireylerin zihninden dinin tamamen çıkarılmasını ve bu amaçla dindarlara baskı yapılmasını hedefleyen bir kitlesel beyin yıkama programıdır.

Masonluk içinde bulunduğu her ülkede, o ülkenin kültürüne ve şartlarına uygun biçimde bu programı yürütmeye çalışmıştır.

Bu ülkelerden biri, Almanya'dır.

ALMANYA'DA DİN KARŞITI KAMPANYA:

"KULTURKAMPF"

Bundan 150 yıl önce Avrupa'da Almanya diye bir ülke yoktu. Bugünkü Almanya'nın topraklarında pek çok prenslik hüküm sürüyordu. Bunların en büyüğü ise, bugünkü Almanya'nın doğu kısmını ve Polonya'nın büyük bölümünü kaplayan Prusya idi. Prusya 1860'larda diğer Alman devletçiklerini kendine katmaya başladı ve 1871'de Birleşik Alman İmparatorluğu'nu kurdu. Bu yeni devletin hakimi ise Prusya Başbakanı ve Almanya Şansölyesi Otto von Bismarck'tı.

Bismarck özellikle dış politika yönünde başarılı bir devlet adamıydı. Ama iç politikada aynı başarıyı göstere-meyecekti. Bunun nedenlerinde biri, "Ulusal Liberaller" olarak bilinen ve aynı Fransa'daki "antiklerikler" gibi din aleyhtarı bir politikayı savunan "aydınlar" zümresiydi. Ulusal Liberaller Almanya'nın birliğinin sağlanması için, halkın diğer tüm aidiyet duygularından kurtarılması gerektiğini düşünüyorlar, buna en büyük engel olarak da nüfusun üçte birini oluşturan Katoliklerin Papa'ya olan bağlılığını gösteriyorlardı. Ulusal Liberaller'in teşvikiyle Bismarck, ülkesindeki Katolıklara karşı bir kampanya başlattı. "Kulturkampf", yani "kültürsavaşı" olarak anılan

bu kampanya, "Almanların zihinlerini kontrol etme mücadelesi" olarak da tarif ediliyordu.⁶⁰

Kulturkampf sırasında Almanya'nın özellikle güneyinde yaşayan Katolikler önemli baskılarla karşılaştılar.

1872 yılında çıkarılan bir yasa ile ülkedeki tüm Cizvit rahipleri bir gecede sürüldü ve sahip oldukları kurumlara el kondu. 1873 yılında çıkarılan "Mayıs yasaları" ile, devlet hizmetinde çalışan tüm rahipler işten atıldı, evlilik ve eğitim konularında Kilisenin herhangi bir uygulamada bulunması yasaklandı ve Kiliselerdeki vaazlara sınırlandırmalar getirildi. Bazı başpiskoposlar tutuklandı, tam 1300 kilise rahipsiz kaldı.

Ama tüm bu uygulamalar ülkedeki Katoliklerin yönetime daha fazla tepki duymasına neden olunca, Kulturkampf da yumuşatıldı. Bismarck, kendisini bu kampanyaya sürükleyen "Ulusal Liberaller"in telkinlerini göz ardı ederek Kulturkampf'ı aşama aşama geri çekti ve sonunda da tamamen lağvetti. Tüm bu kampanyanın sonucu, Almanya'daki dindar Katoliklere baskı yapılması ve ülkenin toplumsal huzurunun bozulmasından başka bir şey olmadı. Bugün çoğu tarihçinin kabul ettiği gibi, Kulturkampf, Almanya'nın toplumsal huzurunu parçalayan bir "fiyasko"ydü. Dahası Kulturkampf dalgası, Almanya'dan sonra Avusturya, İsviçre, Belçika, Hollanda gibi ülkelere de sıçradı ve bu ülkelerde de büyük bir toplumsal gerilime neden oldu.

İşin ilginç yanı, Bismarck'ı bu politikaya sürükleyen "aydınlar" zümresinin masonik kimliğiydi. *The Catholic Encyclopedia*, bu konuda şunları yazıyor:

Masonlar kuşkusuz Prusya'nın Almanya'nın lider devleti haline gelmesini sağlayan hareketin ilerlemesini sağladı-

lar, Prusya'yı "dini tutuculuğa", "bağnazlığa" ve "Paşa baskısına" karşı "modern evrimin temsilcisi ve koruyucusu" olarak kabul ediyorlardı. Aynı zamanda Kulturkampfı da onlar başlattılar. Bu çatışmanın en önde gelen ajitatörü, ünlü bir hukuki danışman ve mason olan Büyük Üstad Bluntschli idi. Bluntschli aynı zamanda İsviçre'deki Kulturkampfı da kışkırttı... Alman masonları, ulusun tüm yaşamında Masonik prensiplere uygun ve büyük bir etki elde etmek için yorulmak bilmeyen çabalar ortaya koydular, ve böylece daimi ve sessiz bir "Kulturkampfı" ayakta tuttular. Kullandıkları temel araçlar, halk kütüphaneleri, konferanslar, benzer dernek ve kurumlar üzerindeki etkileri, gerektiğinde yeni kurumların oluşturulması olarak sayılabilir; bu yollarda masonik ruh tüm ulusa yayılmıştır.⁶²

Yani Kulturkampf Bismarck tarafından resmen durdurulmasına rağmen masonlar tarafından fiilen sürdürülmüş, bu amaçla topluma yönelik din karşıtı bir propaganda daimi olarak devam ettirilmiştir. Alman toplumunu dinden uzaklaştırmak için yürütülen bu savaşın en acı meyveleri ise 1920'lerde ortaya çıkmıştır: Alman milletini Hıristiyanlık öncesi pagan kültürüne döndürmeyi hedefleyen Naziler giderek güçlenmiş ve 1933 yılında iktidarı ele geçirmişlerdir. Naziler'in en önemli icraatlarından biri ise, dini otoritelere karşı ikinci bir "Kulturkampf" başlatmak olmuştur. Amerikalı yorumcu Elbridge Colby, "Nazilerin Katolik Kilisesi'ne karşı yeni bir Kulturkampf başlatarak rahipleri hapsedtiklerini veya görevden aldıklarını ve 1870'lerdeki ilk Kulturkampf'dan daha da ileri giderek Protestan kiliselerine de baskı yaptıklarını" belirtmektedir.⁶³

Kısacası Alman masonlarının başlattığı "toplumu din-den uzaklaştırma" hareketi, tarihin en kanlı diktatörlüklerinden biri olan Nazi İmparatorluğu'nun yolunu açmış, dünya bu yüzden 55 milyon insanın hayatına mal olan II. Dünya Savaşı'na sürüklenmiştir.

İTALYA'DA DİN KARŞITI MÜCADELE

Masonluğun din karşıtı faaliyetinin belirgin olduğu bir diğer ülke ise İtalya idi.

İtalya toprakları üzerinde, 1870 yılına dek, çok sayıda küçük devlet vardı. Feodalizm döneminin kalıntıları sayılabilecek olan bu küçük devletlerin en önemlilerinden biri ise, merkezi Roma'da bulunan ve Orta İtalya'nın büyük bölümünü kontrol eden Papa Devleti idi. Fransız masonluğunun bir uzantısı olarak kurulan ve 19. yüzyılın başından itibaren İtalya'da etkin olan masonlar ise, Papa Devleti'ni yıkmak ve İtalya'nın genelinde Kilise otoritesini yok etmek için uğraştılar. *The Roman Catholic Church and the Craft* (Roma Katolik Kilisesi ve Masonluk) adlı kitabın yazarı, üstad mason Alec Mellor'a göre, "19. yüzyılın ortasından sonra İtalyan siyasetinin bir numaralı faaliyeti olan Papa'yla mücadele, doğrudan localar tarafından yönetildi".

Masonluk, İtalya'daki din karşıtı mücadelesine kendi kontrolü altında kurulan bir başka gizli dernek aracılığıyla başladı. Derneğin adı "Karbonari"ydi.

İlk kez 19. yüzyıl başında Napoli'de faaliyeti duyulan bu derneğin ismi "kömür işçileri"nden geliyordu. Masonların "duvar işçiliği" kavramını kullanmaları ve sembollerle ifade etmeleri gibi, Karbonari derneği de kömür işçiliği kavramını benimsemişti. Ama derneğin bundan

daha farklı amaçları vardı kuşkusuz. Dernek üyeleri, önce İtalya'da ardından da Fransa'da siyasi bir program yürütmeyi, Kilise etkisini yok etmeyi, yeni bir yönetim kurmayı ve tüm toplumsal kurumları sekülerleştirmeyi hedefliyordu.

Masonluğun Karbonari ile bağlantısı ise aşıkardı. Masonlar Karbonari derneklerine otomatik olarak üye oluyor, hem de derneğe girdikleri anda "üstad" derecesi kazanıyorlardı. (Oysa diğer Karbonari üyelerinin bu dereceye gelmesi uzun bir süreçten sonra mümkün oluyordu.) Nitekim Consalvi ve Pacca adlı iki kardinal, 15 Ağustos 1814'de yayınladıkları Kilise bildiriyle, Masonluk ve Karbonari'yi birlikte hedef alıp, sosyo-politik karışıklık ve din düşmanlığı organize etmekle suçladı.

Karbonari üyelerinin düzenledikleri siyasi cinayetler ve silahlı ayaklanmalar ise bu suçlamayı haklı çıkaracak nitelikteydi. 25 Haziran 1817'de Macerate bölgesinde çıkan silahlı ayaklanma, Karbonari tarafından örgütlenmişti. Ama Papa Devleti'nin güvenlik güçleri tarafından bastırıldı. Karbonari, 1820'de İspanya'da ve Napoli'de, 1821'de ise Piyemonte'deki Kilise ve düzen karşıtı devrimci ayaklanmaların da organizatörüydü.

Karbonari'nin masonlar tarafından kurulmuş ve masonluk paralelinde faaliyet göstermiş devrimci bir örgüt olduğu, ansiklopedik kaynaklar tarafından dahi kabul edilen bir gerçektir. Örgüt, Fransa'da 1830'daki Temmuz Devrimi'nden sonra zayıflamış ve giderek kaybolmuştur. İtalya'da ise Guiseppe Mazzini adlı bir devrimcinin kurduğu "Genç İtalya" örgütü ile birleşmiştir.

Mazzini, uzun yıllar boyu Papa Devleti'ne ve Kiliseye karşı yürüttüğü mücadele ile sonunda İtalyan Birliği'ni kuracak olan yüksek dereceli bir masondur. Ateist oldu-

ğu bilinmektedir. Kendisine destek olan diğer iki ünlü masonla, yani Guiseppe Garibaldi ve Count di Cavour'la birlikte, 1870 yılında İtalyan Birliği'ni kurmuş ve Papa Devleti'ni bugünkü Vatikan'ın sınırlarına sıkıştırmıştır. O tarihten sonra da İtalya, Mussolini'nin 1920'lerdeki faşist diktasına zemin hazırlayacak bir "dinden uzaklaşma" sürecine girmiştir.

Kısacası Mazzini, Garibaldi ve Cavour'un, Avrupa'daki din karşıtı mücadelede önemli bir görev üstlenen üç önemli lider olduğunu söyleyebiliriz. Mazzini, sadece siyasi bir lider olarak değil, aynı zamanda bir ideolog olarak da din karşıtı savaşta rol oynamıştır. Ortaya attığı "her ulusa bir devlet" sloganı, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu gibi çok uluslu imparatorlukların yıkılmasına sebebiyet verecek olan azınlık isyanlarının ateşleyicisi olmuştur. Mazzini'nin bu sloganı, insanları "din kardeşliği" düşüncesinden uzaklaştırarak, soy nede niyle birbirleriyle çatışmaya iten, "öfkeli soy koruyuculuğu"na (Fetih Suresi, 26) sürükleyen bir çağrıdır.

Bu çağrının sahiplerinin birer mason, hem de çok üst düzey birer mason olması kuşkusuz anlamlı bir tablodur. *10.000 Famous Freemasons* (10.000 Ünlü Mason) adlı loca yayınında bildirildiğine göre, Mazzini uzun yıllar süren masonik yükselişinin ardından, 1867'de İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı seçilmiştir. 1949'da Roma'ya dikilen Mazzini heykelinin açılışında yer alan 3.000 mason da bu büyük üstadlarını minnetle anmıştır. Mazzini'nin sağ kolu olan Garibaldi ise, 33. dereceye 1863'te İtalya Süprem Konseyi'nde ulaşmış, 1864'de ise İtalya Büyük Üstadı seçilmiş bir masondur. Amerika'da da bu büyük üstadın anısına, New York "vadi"sine 542. numaraya bağlı "Garibaldi" adlı bir loca bulunmaktadır.

20. YÜZYIL MASONLUĞU:

SESSİZ VE DERİNDEN

Dikkat edilirse buraya kadar incelediğimiz Fransa, Almanya, İtalya, Rusya gibi ülkelerdeki masonik faaliyetler, masonluğun amacının bir "düzen değişikliği" olduğunu açıkça göstermektedir. Masonluk, dini kurumların, dini inançların ortadan kaldırıldığı bir "yeni düzen" kurmayı hedeflemiş, bu amaçla da dine uyumlu olan monarşileri yıkmaya çalışmıştır. Pek çok Avrupa ülkesinde masonluk, din karşıtlarının buluşma yeri olmuş, bu buluşma yeri çok kez darbe, ayaklanma, suikast gibi kararların alındığı merkezlere dönüşmüştür. 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'nden 20. yüzyıla kadar uzanan süreç içinde irili ufaklı pek çok devrim, darbe girişimi, ayaklanma, siyasi komplo veya din karşıtı siyasetin ardında masonluğun etkisi vardır.

İngiliz tarihçi Michael Howard'a göre, mason locaları 19. yüzyılın ikinci yarısında çabalarını Avrupa'da kalan iki önemli imparatorluğu, Avusturya-Macaristan ve Rus İmparatorluklarını yıkmak için yoğunlaştırmışlar ve bu amaçlarına I. Dünya Savaşı ile ulaşabilmişlerdir.

Bir diğer deyişle, masonluk "mevcut düzeni yıkmak" hedefine 20. yüzyılın başlarında büyük ölçüde ulaşmıştır.

Dolayısıyla da 20. yüzyıl, artık masonluk için bir "düzen yıkmak" yüzyılı olmamıştır. Önünde engel kalmadığını düşünen masonluk, siyasi komplolarla, devrim hazırlıklarıyla, ayaklanma kışkırtmalarıyla uğraşmaktan ziyade, artık kendi felsefesini toplumlara yayma yolunu seçmiştir. Masonluğun, materyalizm, hümanizm ve evrimcilik kavramlarıyla özetlenebilecek felsefesi, bilim, sanat, medya, edebiyat, müzik ve her türlü popüler kültür ara-

ciyla kitlelere yayılmıştır. Masonluk bu propaganda sonucunda, ani bir devrimle değil, uzun vadede İlahi dinleri ortadan kaldırarak tüm insanlığı kendi felsefesi içinde aşama aşama birleştirmek istemektedir.

Amerikalı bir mason, masonluğun bu yöntemini şöyle özetler: "Masonluk çalışmasını sessiz bir şekilde yürütür. Fakat bu çalışma, okyanusa doğru sessiz bir şekilde vuran derin bir nehrin işleyişi gibidir."⁶⁴

ABD'nin Georgia eyaletinin "Büyük Üstad" dereceli masonların biri olan J. W. Taylor ise, aynı konuda şu ilginç yorumu yapmaktadır:

Eski kavramların terk edilmesi ve yerine yenilerinin yerleştirilmesi, her zaman dünyanın ilk olarak dikkatini çeken algılanabilir sebeplerden kaynaklanmaz, daha çok insanların zihninde uzun yıllardır işlev gören prensiplerin bir toplamıdır. Ancak son anda uygun şartlar oluşur ve elverişli bir çevre meydana gelir, o zaman gizli olan gerçek hayata aktarılır... böylece her insanı büyük bir ortak hedefe doğru teşvik eder ve büyük hedeflere varmak için tüm ulusları sanki hepsi birer insan gibi hareket ettirir. İşte masonluk kurumunun, dünyadaki insanoğlu üzerindeki etkisi bu prensip üzerinde gerçekleşmektedir. Sessiz ve gizli olarak çalışır, ama çok yönlü ilişkileri sayesinde toplumun her detayına ve boşluğuna sızar; masonluğun eserlerini görenler bu eserlere karşı hayrete düşerler, ama kaynağının ne olduğunu bilip söyleyemezler.⁶⁵

Chicago Büyük Locası'nın yayınladığı Voice dergisine göre ise, "Masonluk sessiz bir şekilde, fakat kesinlikle ve sürekli olarak insan toplumunun harcını inşa etmektedir".⁶⁶ Söz konusu "harç inşası", masonik felsefenin te-

melleri olan materyalizm, hümanizm ve Darwinizm'in topluma empoze edilmesiyle gerçekleşmektedir.

Masonluğun bu sessiz ve derinden işleyen stratejisinin en büyük özelliği, bu stratejide görev alan masonların, bunu masonluk adına yaptıklarını hemen hiçbir zaman açıklamamalarıdır. Farklı kimliklerle, farklı sıfatlarla, farklı makamlarda görev yapar, ama masonluk aracılığıyla benimsedikleri ortak bir felsefeyi topluma empoze ederler. Türk localarının büyük üstadlarından Halil Mülküs, yıllar önce kendisiyle yapılan bir röportajda, bu gerçeği şöyle açıklamıştır:

Masonluk, masonluk olarak ortaya çıkıp hiçbir şey yapmaz. Masonluk bireyleri yönlendirir, burada yetişen bireyler, zikir talimi üretimine katılan Masonlar dış alemde buldukları yerlerde, çeşitli seviyelerdeki mesleklerdedirler. Bunlar üniversitelerdedirler, rektördürler, bunlar profesördürler, bunlar devlet adamıdır, bakandırlar, doktordurlar, hastane başhekimidirler, avukattırlar, vs. Buldukları yerlerde bu masonluğun talim ettiği fikirleri yaygın bir biçimde topluma aktarma gayreti içinde olurlar.⁶⁷

Oysa masonluğun büyük bir ısrarla "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" bu fikirler, önceki bölümlerde incelediğimiz gibi birer aldatmacadan başka bir şey değildir. Masonluk, Eski Mısır, Eski Yunan, Kabala gibi pagan kültürlerin hurafelerinden kaynak bulan felsefesini, "akıl ve bilim" ambalajı ile süsleyip "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" sürece, hem kendisini hem de insanlığı aldatmaktadır.

Globalleşme çağında "**Global Masonluk**"un işlevi budur.

Bu aldanışın sonuçları ise çok acıdır. Masonluğun 18. ve 19. yüzyıl boyunca sürdürdüğü "kitleleri dinsizleştirme" programı, ırkçılık, faşizm, komünizm gibi kan dökücü ideolojilerin doğmasına neden olmuştur. Sosyal Darwinizm'in yayılması, insanları "çatışmak için yaşayan hayvanlara" dönüştürmüş, bunun kanlı sonuçları 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda ortaya çıkmıştır. I. Dünya Savaşı, Darwinist telkinler sonucunda savaşı ve kan dökmeyi "biyolojik bir gereklilik" olarak gören Avrupa liderlerinin eseridir. Bu savaşta 10 milyon insan bir hiç uğruna ölüme gönderilmiştir. Ardından gelen II. Dünya Savaşı, yine masonluğun attığı dinsizlik tohumlarının ürünleri olan faşizm ve komünizm gibi totaliter ideolojilerin eseridir ve tam 55 milyon insanı yok etmiştir. 20. yüzyıl boyunca dünyanın dört bir yanına acı veren savaş, çatışma, zulüm, adaletsizlik, sömürü, açlık, ahlaki dejenerasyon gibi belalar, temelde dinsiz felsefe ve ideolojilerin ürünüdür. (Ayrıntılı bilgi bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in İnsanlığa Getirdiği Belalar*, 2000)

Kısacası masonluğun felsefesi çok acı meyveler vermiştir. Başka türlü olması da düşünülemez, çünkü bu İlahi bir kuraldır. Tarihte, Allah'ın dinini reddederek atalarının dinini, geleneksel hurafelerini tercih eden tüm pagan kavimler, kendilerini helaka sürüklemişlerdir. Bu paganların çağdaş temsilcisi olan masonluk ise, kendisiyle birlikte tüm dünyayı helaka doğru sürüklemektedir.

Ve işte bu nedenle, insanlığı bu felaketten korumak, Bediüzzaman'ın ifadesiyle "maddiyun ve tabiyyun taununun" (maddecilik ve tabiatçılık hastalığının) telkinlerini kırmak ve bu yolla kitlelerin imanını kurtarmak gerekmektedir.

SÖNSÖZ

Masonluk son iki yüzyıldır insanların en çok merak ettiği konulardan biri olmuştur. Örgütün kendi içine kapalı, ketum ve mistik atmosferi doğal olarak ilgi çekmiştir. Bu ilgiyle birlikte masonluğa karşı bir antipati de doğmuş, masonlar kendilerini "zararsız bir hayır kurumu" olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da örgüt hakkında birtakım gerçek dışı senaryolar içeren fanatik bir "mason aleyhtarlığı" gelişmiştir.

Oysa masonluk gerçeği karşısında yapılması gereken şey, gözü kapalı bir "mason aleyhtarlığı" sergilemek değil, bu örgütün inandığı ve insanlığa empoze ettiği çarpık felsefeyi deşifre etmek ve çürütmektir.

Büyük İslam alimi Bediüzzaman Said Nursi, bu felsefenin deşifre edilmesi ve çürütülmesi görevinin ana hatlarını, tek bir paragrafla şöyle açıklamaktadır:

Materyalist, maddeci felsefesinden çıkan nemrudca bir fikir akımı, ahir zamanda materyalist felsefe aracılığı ile yayılarak kuvvet bulur, Uluhiyeti inkar edecek bir dereceye gelir... Bir sineğe mağlup olan ve bir sineğin kancasını bile yaratmaktan aciz bir insanın ilahlık iddiasında bulunmasının ne derece ahmakça bir maskaralık olduğu malumdur.⁶⁸

Yani ahir zamanda ortaya çıkan materyalist bir fikir akımı Allah'ı inkar etme derecesine gelecektir. Buna karşılık ise, bunun ne kadar "ahmakça bir maskaralık" olduğu, Allah'ın Kuran'da dikkat çektiği iman delillerini gözler önüne sererek anlatılmalıdır.

İşte "masonluğa karşı mücadele"nin yolu ve yöntemi budur. Önemli olan, masonluğun felsefesini çürütmek ve yenmektir. Sessiz ve derinden yürütülen bir kitle propagandası ile insanları imandan ve dinden uzaklaştıran materyalist, hümanist ve Darwinist hurafelere sürükleyen örgütün fikri etkisini yıkmak, akışı ters yöne çevirmek ve insanlara Allah'ın varlığını, birliğini ve dinin hakikatini anlatmak gerekmektedir. Ve bu işte, en az masonlar kadar kararlı, sabırlı ve planlı olmak şarttır.

Aslında bu, "masonluğa karşı mücadele" de sayılmaz; çünkü bizzat masonları da kurtarmayı hedeflemektedir. Çünkü onlar da aldatılmış durumdadırlar. Kuran'da inkarcı Ad ve Semud kavmi için verilen **"Yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıyordu. Oysa onlar görebilen kimselerdi"** (Ankebut Suresi, 38) hükmü, masonların durumunu da tarif etmektedir. Amaç, masonlar da dahil olmak üzere tüm insanlara doğruyu göstermek, onları yanılğılardan kurtarmak olmalıdır.

Ahir zamanın bir özelliği ise, bu mücadelenin inananlar açısından kolay oluşudur. Çünkü masonların son iki yüzyıldır kendi felsefelerinin destekçisi olarak gösterdikleri bilim, onların aleyhine dönmüş durumdadır. Gerek materyalizmin gerekse hümanizmin bilimsel dayanağı konumundaki evrim teorisi, özellikle 1970'li yıllardan bu yana büyük bir çöküş içindedir. Fosil kayıtları teorinin iddialarını açıkça yalanlamakta, canlılığın detaylarını inceleyen biyokimya tesadüflerle açıklanamayan muhteşem tasarım örnekleri ortaya koymakta, genetik karşılaştırmalar birbirinin atası gibi sunulan canlı türlerinin gerçekte farklı türler olduğunu göstermektedir. Bilim

açıkça evrim teorisine başkaldırmaktadır ve bu gerçeğin artık evrimciler tarafından gizlenebilir bir yanı da kalmamıştır. Yapılması gereken şey, bilimin ortaya koyduğu gerçekleri de kullanarak, materyalist/hümanist felsefenin geçersizliğini kitlelere anlatmaktır.

Masonluk, yanlış bir fikri uzun bir zaman boyunca ve etkili propaganda yöntemleriyle kitlelere kabul ettirebilmiştir. Doğruyu anlatmak ve kabul ettirmek ise çok daha kolaydır.

Müslümanlar bu görevi üstlendiklerinde, Allah'ın izniyle, **"Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir"** hükmü tecelli edecektir. (Enbiya Suresi, 18)

Ve o zaman, 21. yüzyıl, masonların umdukları gibi "Global Masonluğun" değil, İslam ahlakının yüzyılı olacaktır.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

- 1 World Book Encyclopedia, "Crusades", Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998
- 2 Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91
- 3 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Pinceton & London, 1921, s. 261
- 4 August C. Krey, The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants, Pinceton & London, 1921, s. 262
- 5 Michael Baigent, Richard Leigh, The Temple and the Lodge, London, Corgi Books, 1990, s. 78-81.
- 6 Masonluk hakkındaki bu tez için bkz. John J. Robinson, Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry, New York, M. Evans & Company, 1989
- 7 Ender Arkun, Masonların Düşünce Evrimine Katkısına Kısa Bir Bakış, Mimar Sinan, 1990, Sayı 77, s. 68
- 8 Christopher Knight ve Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, 1997, s. 37
- 9 G. Delafore, The Templar Tradition in the Age of Aquarius; Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 37
- 10 C. Wilson, The Excavation of Jerusalem, Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, s. 38
- 11 Murat Özgen Ayfer, Masonluk Nedir ve Nasıldır?, İstanbul, 1992, s. 298-299
- 12 Gougenot des Mousseaux in Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens, ss. 499 .2. Baskı, 1886
- 13 Gougenot des Mousseaux in Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens, s.21, quoting Theodore Reinach, Histoire des Israélites, s. 221, ve Salomon Reinach, Orpheus, s. 299.
- 14 Fabre d'Olivet, La Langue Hébraïque, 1815, s. 28
- 15 Mason Dergisi , sayı: 48-49, s. 67
- 16 Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, London, 1997, s. 131
- 17 Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, London, 1997, s. 131
- 18 Murat Özgen Ayfer, Masonluk Nedir ve Nasıldır?, İstanbul, 1992, s. 298-299
- 19 Nesta Webster, Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924
- 20 Nesta Webster, Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924; Theodore Reinach, Histoire des Israélites, s. 221, Salomon Reinach, Orpheus, s. 299
- 21 Lance S. Owens, Joseph Smith and Kabbalah: The Occult Connection, Dialogue: A Journal of Mormon Thought, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194
- 22 Lance S. Owens, Joseph Smith and lah: The Occult Connection, Dialogue: A Journal of Mormon Thought, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194
- 23 Eliphas Lévi, Histoire de la Magie, p. 273; Nesta Webster, Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements, Boswell Publishing Co. Ltd., London, 1924
- 24 Umberto Eco, Foucault Sarkacı, Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 428
- 25 Encarta® World English Dictionary © 1999 Microsoft Corporation,. Developed for Microsoft by Bloomsbury Publishing Plc.
- 26 Lamont, The Philosophy of Humanism 1977, s. 116
- 27 <http://www.humanist.net/documents/manifesto1.html>
- 28 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, Cosmos, Bios, Theos. La Salle IL, Open Court Publishing, 1992, s. 241
- 29 <http://www.humanist.net/documents/manifesto2.html>
- 30 Malachi Martin, The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West, New York, Simon & Schuster, 1990, s. 519-520
- 32 Malachi Martin, The Keys of This Blood, s. 520
- 33 Malachi Martin, The Keys of This Blood, s. 520
- 34 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş V, Masonluktan Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 73

- 35 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VI, Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 79
- 36 Christopher Knight, Robert Lomas, The Hiram Key, Arrow Books, London, 1997, s. 131
- 37 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VII Masonlukta Yorumlama Vardır Ama Putlaştırma Yoktur, Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 120
- 38 Celil Layıktez, Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?, Mimar Sinan, 1992, Sayı 84, s. 27-29
- 39 Dr. Cahit Bergil, Masonluğun Lejander Devri, Mimar Sinan, 1992, Sayı 84, s. 75
- 40 Oktay Gök, Eski Mısırdaki Tekris, Mimar Sinan, 1995, Sayı 95, s. 62-63
- 41 Önceki Büyük Üstad Enver Necdet Egeran, Gerçek Yüzüyle Masonluk, Başnur Matbaası, Ankara, 1972, s. 8-9
- 42 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 189
- 43 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 190
- 44 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 189-190
- 45 Hasan Erman, Masonlukta Ölüm Sonrası, Mimar Sinan, 1977, Sayı 24, s. 57
- 46 C. L. "Mason Aleyhtarlığı", Mimar Sinan, yıl 4, sayı 13, 1973, s. 87-88
- 47 Henry Morris, The Long War Against God, s. 60
- 48 Huxley'in masonluğu için bkz. (Albert G. Mackey. "Charles Darwin and Freemasonry". An Encyclopedia of Freemasonry New York: The Masonic History Company, 1921, Vol. III.) Royal Society ya da uzun adıyla The Royal Society of London for The Improvement of Natural Knowledge (Doğasal Bilginin Geliştirilmesi İçin Londra Kraliyet Derneği) 1662 yılında kuruldu. Kurumun bütün üyeleri istisnasız masonlardan oluşuyordu bkz. John J. Robinson, Born in Blood, s. 285
- 49 Royal Society'nin Darwinizm'e verdiği destek hakkında bkz. Henry Morris, The Long War Against God, s. 156-57
- 50 Anton Pannekoek, Marxsızım And Darwinism, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company (<http://www.marxists.org/archive/pannekoek/index.htm>)
- 51 Dr. Selami Işındağ, "Masonluk Öğretileleri", Masonlukta Esinlenmeler, İstanbul 1977, s. 137
- 52 Neşet Sırman, Masonluğun İlk Devirleri, Mimar Sinan, 1997, Sayı 104, s. 41
- 53 Naki Cevad Akkerman, Politika ve Masonluk, Mimar Sinan, Eylül 1968, Sayı 7, s. 66-67
- 54 http://www.thefreemason.com/mri/docs/general/the_hell_fire_club.htm, (metnin Türkçe tercümesi, <http://www.fortunecity.com/meltingpot/sanjacinto/708/hell.html> adresindeki Türkçe siteden alınmıştır.)
- 55 Aydınlanma ve Fransız Devrimi ile masonluk arasındaki bağlantılar için bkz. Harun Yahya, Yeni Masonik Düzen, s. 203-215
- 56 Michael Howard, The Occult Conspiracy, s. 69.
- 57 Comptendü Gr. Or., 1903, Nourrisson, "Les Jacobins", 266-271; The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 58 The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 59 "Nur Safa Tekyeliban, "Taassuba Karşı Mücadele: Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémente Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan", Doğuş Kolu Yılığ: Ankara Doğuş Mahfili Çalışmaları, 1962, Kardeş Matbaası, Ankara, 1963, s. 19
- 60 The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 61 Louis L. Synder and Ida Mae Brown, Bismarck and German Unification, New York, 1966, 90-91
- 62 The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 63 Elbridge Colby, "In Hitler's Shadow: The Myth of Nazism's Conservative Roots", In Bad Faith?: Politics and Religion at Harvard, 13 Ekim 1999
- 64 The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 65 The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 66 Voice, Chr. 1889, II, 257 sq.; The Catholic Encyclopedia, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, <http://www.newadvent.org/cathen/>
- 67 "Masonluk Gücünü Yitiriyor mu?", Nokta, 13 Ekim 1985, sayı 40, s. 30
- 68 Bediüzzaman Said Nursi, Mektubat, s.56